

<u>Zawiadomienie nr</u>	Spis treści	Strona
	IV <i>Zawiadomienia</i>	
ZAWIADOMIENIA PAŃSTW CZŁONKOWSKICH		
2008/C 18/01	Notyfikacje przewidziane w art. 37 rozporządzenia (WE) nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. ustanawiającego wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice („kodeks graniczny Schengen”) – Sankcje za niedozwolone przekraczanie granic zewnętrznych w miejscach innych niż przejścia graniczne lub w godzinach innych niż ustalone godziny otwarcia zgodnie z prawem krajowym – art. 4 ust. 3	1
2008/C 18/02	Notyfikacje przewidziane w art. 37 rozporządzenia (WE) nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. ustanawiającego wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice („kodeks graniczny Schengen”) – Wspólne kontrole na wspólnych zewnętrznych granicach lądowych zgodnie z postanowieniami art. 17	10
2008/C 18/03	Notyfikacje przewidziane w art. 37 rozporządzenia (WE) nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. ustanawiającego wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice („kodeks graniczny Schengen”) – Możliwość ustanowienia przez państwo członkowskie przepisów o obowiązku posiadania lub posiadania przy sobie dokumentów zgodnie z art. 21 lit. c) ...	15
2008/C 18/04	Notyfikacje przewidziane w art. 37 rozporządzenia (WE) nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. ustanawiającego wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice „kodeks graniczny Schengen” – Obowiązek zgłaszania przez obywateli krajów trzecich swojej obecności na terytorium któregośkolwiek państwa członkowskiego zgodnie z postanowieniami art. 21 lit. d)	25

IV

(Zawiadomienia)

ZAWIADOMIENIA PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

Notyfikacje przewidziane w art. 37 rozporządzenia (WE) nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. ustanawiającego wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice („kodeks graniczny Schengen”)

Sankcje za niedozwolone przekraczanie granic zewnętrznych w miejscach innych niż przejścia graniczne lub w godzinach innych niż ustalone godziny otwarcia zgodnie z prawem krajowym – art. 4 ust. 3

(2008/C 18/01)

BELGIA

Kary te przewidziane są w art. 3 ustawy z dnia 25 kwietnia 2007 r. zmieniającej ustawę z dnia 15 grudnia 1980 r. w sprawie wstępu na terytorium, pobytu, osiedlania się i powrotu cudzoziemców. Ustawa ta, wprowadzająca nowy art. 4a do ustawy z dnia 15 grudnia 1980 r., została opublikowana w Monitorze Belgijskim (*Moniteur Belge*) z dnia 10 maja 2007 r.

Zmiany te nie weszły jeszcze w życie. Artykuł 48 wspomnianej ustawy przewiduje, że powinny one wejść w życie z dniem ustalonym przez króla, ale najpóźniej pierwszego dnia trzynastego miesiąca następującego po miesiącu, w którym zostały opublikowane w Monitorze Belgijskim.

„Artykuł 4a

§ 1. Na granicach zewnętrznych w rozumieniu wiążących Belgię umów międzynarodowych o przekraczaniu granic zewnętrznych lub w rozumieniu prawodawstwa europejskiego wjazd i wyjazd z królestwa dopuszczalny jest jedynie na wyznaczonych przejściach granicznych, w ustalonych godzinach otwarcia, wyraźnie wskazanych na tych przejściach granicznych.

§ 2. Obywatele krajów trzecich mają obowiązek dobrowolnie okazać dokumenty podróży przy wjeździe lub wyjeździe z królestwa.

§ 3. Obywatel kraju trzeciego, który nie wywiąże się z obowiązku wymienionego w ust. 1, może zostać ukarany grzywną w wysokości 200 EUR, nałożoną przez ministra lub jego przedstawiciela.

Jeżeli niewywiązanie się z obowiązku wymienionego w § 1 wynika z zaniedbania przewoźnika, przewoźnik ten oraz obywatel kraju trzeciego wspólnie ponoszą odpowiedzialność za zapłatę grzywny.

Decyzja o nałożeniu grzywny wykonywana jest w trybie natychmiastowym, niezależnie od tego, czy wszczęto procedurę odwoławczą.

Osoba prawna ponosi odpowiedzialność cywilną za uiszczenie grzywny nałożonej na jej kierownictwo, pracowników lub pełnomocników.

Grzywnę można zapłacić, składając należną kwotę w *Caisse des Dépôts et Consignations*.

§ 4. Obywatel kraju trzeciego lub przewoźnik, który kwestionuje decyzję ministra lub jego przedstawiciela, składa wniosek na piśmie do sądu pierwszej instancji w ciągu miesiąca od doręczenia decyzji.

Jeżeli sąd pierwszej instancji uzna dopuszczalność i zasadność skargi, wpłacona lub zdeponowana grzywna podlega zwrotowi.

Sąd pierwszej instancji wydaje decyzję w terminie jednego miesiąca od złożenia odwołania na piśmie, o którym mowa w tiret pierwszym.

W decyzji o nałożeniu grzywny cytuje się tekst tiret pierwszego.

§ 5. Jeżeli obywatel kraju trzeciego lub przewoźnik nie zapłaci grzywny, decyzję właściwego przedstawiciela lub orzeczenie sądu pierwszej instancji, które stało się *res judicata*, przesyła się do *Administration du Cadastre, de l'Enregistrement et des Domaines*, w celu wyegzekwowania grzywny.

§ 6. Jeżeli obywatel kraju trzeciego, przewoźnik lub jego przedstawiciel zdeponował kwotę grzywny w *Caisse des Dépôts et Consignations* i nie złożył odwołania do sądu pierwszej instancji w przewidzianym ustawowo terminie, zdeponowana kwota przechodzi na własność państwa”.

BUŁGARIA

Zgodnie z art. 279 ust. 1 kodeksu karnego „Każda osoba wjeżdżająca lub wyjeżdżająca z kraju przez przejście graniczne bez zezwolenia właściwych służb państwowych lub posiadająca takie zezwolenie, lecz przekraczająca granicę w miejscu do tego nieprzeznaczonym, podlega karze pozbawienia wolności do pięciu lat oraz karze grzywny w wysokości od stu do trzystu BGN”.

Recydywa stanowi okoliczność obciążającą. W przypadku recydywy za wykroczenie to grozi kara pozbawienia wolności od roku do sześciu lat oraz kara grzywny od stu do trzystu BGN.

REPUBLIKA CZESKA

Republika Czeska wprowadziła do swego ustawodawstwa sankcje za niedozwolone przekraczanie granic zewnętrznych w miejscach innych niż przejścia graniczne lub w godzinach innych niż ustalone godziny otwarcia. Sankcje są wymienione w § 157 ustawy nr 326/1999 Coll. o pobycie cudzoziemców na terytorium Republiki Czeskiej.

§ 157

1) Cudzoziemiec popełnia wykroczenie, jeżeli:

- a) przekracza granicę państwa w miejscu innym niż przejście graniczne;
- b) w niewłaściwy sposób korzysta z dokumentu podróży (§ 108), który został wydany innemu cudzoziemcowi, lub dokumentu podróży, który zostały wydany na mocy szczególnego przepisu prawa (§ 21);
- c) unika kontroli pobytowej lub granicznej;
- n) przekracza granicę państwa na przejściu granicznym w godzinach innych niż ustalone godziny otwarcia lub niezgodnie z przeznaczeniem przejścia granicznego.

2) Za wykroczenia wymienione w pkt 1) lit. a)–e) może zostać nałożona grzywna w wysokości do 10 000 CZK. Za wykroczenia wymienione w pkt 1) lit. f)–n) może zostać nałożona grzywna w wysokości do 5 000 CZK. Za wykroczenia wymienione w pkt 1) lit. o)–w) może zostać nałożona grzywna w wysokości do 3 000 CZK.

DANIA

Zgodnie z art. 38 ust. 3 ustawy o cudzoziemcach wjazd do kraju i wyjazd z kraju, który nie przystąpił do Układu z Schengen, może mieć miejsce wyłącznie na wyznaczonych przejściach granicznych w określonych godzinach otwarcia.

Zgodnie z art. 59 ust. 1 pkt 1 cudzoziemiec wjeżdżający do kraju bez poddania się kontroli paszportowej lub poza godzinami otwarcia przejścia granicznego podlega karze grzywny lub karze pozbawienia wolności do 6 miesięcy.

NIEMCY

§ 98 ust. 3 nr 2 w związku z § 13 ust. 1 i § 98 ust. 5 Ustawy o pobycie

§ 98 – Przepisy dotyczące grzywien

1) Sprzecznie z przepisami postępuje ten, kto w przypadkach wymienionych w § 95 ust. 1 nr 1 lub 2 lub ust. 2 nr 1 lit. b) postępuje niedbale.

2) Sprzecznie z przepisami postępuje ten, kto:

1. wbrew przepisom § 4 ust. 5 zdanie pierwsze nie posiada przy sobie dokumentu potwierdzającego,
2. wbrew przepisom § 13 ust. 1 zdanie drugie uchyla się od kontroli policyjnej przy przekraczaniu granicy, lub
3. wbrew przepisom § 48 ust. 1 lub § 48 ust. 3 zdanie pierwsze nie okazuje lub nie okazuje na czas, nie wręcza lub nie wręcza na czas bądź nie pozostawia lub nie pozostawia na czas przedmiotowego dokumentu.

3) Sprzecznie z przepisami postępuje ten, kto umyślnie lub przez zaniedbanie:

1. nie wywiązuje się z podlegającego wykonaniu obowiązku zgodnie z § 12 ust. 2 zdanie drugie lub § 12 ust. 4 bądź nie podporządkowuje się ograniczeniu możliwości przemieszczania się zgodnie z § 54a ust. 2 lub § 61 ust. 1 zdanie pierwsze,
2. wbrew przepisom § 13 ust. 1 wjeżdża lub wyjeżdża poza dopuszczonym przejściem granicznym lub poza ustalonymi godzinami pracy przejścia bądź nie posiada przy sobie paszportu lub dokumentu zastępczego w miejsce paszportu,
3. nie podporządkowuje się zarządzeniu zgodnie z § 46 ust. 1, § 54a ust. 1 zdanie drugie, § 54a ust. 3 lub § 61 ust. 1 zdanie drugie,
- 3a. wbrew przepisom § 54a ust. 1 zdanie pierwsze nie stawia się, nie stawia się w sposób zgodny z przepisami lub nie stawia się na czas,
4. wbrew przepisom § 80 ust. 4 nie składa jednego z określonych tam wniosków, lub
5. Nie podporządkowuje się rozporządzeniu prawnemu zgodnie z § 99 ust. 1 nr 7 lub 10, w zakresie, w jakim rozporządzenie takie w przypadku określonych znamion czynu przestępczego odsyła do niniejszego przepisu dotyczącego grzywien.

4) W przypadkach określonych w ust. 2 nr 2 i ust. 3 nr 2 próba działania niezgodnie z przepisami może podlegać karze.

5) Działanie niezgodnie z przepisami w przypadkach określonych w ust. 2 nr 2 może podlegać karze grzywny w kwocie do 5 000 EUR; w przypadkach określonych w ust. 1 i 2 nr 1 i 3 oraz w ust. 3 nr 2 karze grzywny w kwocie do 3 000 EUR, a w pozostałych przypadkach karze grzywny do 1 000 EUR.

6) Artykuł 31 ust. 1 Konwencji dotyczącej statusu uchodźców pozostaje bez uszczerbku.

§ 13 – Przekraczanie granicy

1) Wjazd na terytorium Republiki Federalnej oraz wyjazd z jej terytorium są dozwolone jedynie na dopuszczonych przejściach granicznych i w ciągu ustalonych godzin pracy, chyba że na mocy innych przepisów prawnych lub uzgodnień między państwowych przewidziano wyjątki. Przy wjeździe oraz wyjeździe cudzoziemcy są obowiązani do posiadania uznanego i ważnego paszportu lub dokumentu zastępczego w miejsce paszportu zgodnie z § 3 ust. 1 oraz do poddania się kontroli policyjnej przy przekraczaniu granicy.

2) Uznaje się, że cudzoziemiec wjechał na terytorium Republiki Federalnej dopiero wtedy, gdy na dopuszczonym przejściu granicznym przekroczył granicę i przeszedł przez przejście graniczne. W przypadku gdy przed decyzją w sprawie wydalenia (§ 15 niniejszej ustawy, § § 18, 18a Ustawy o procedurze przyznawania azylu) lub w trakcie przygotowywania, zapewniania i wykonywania tego środka organy odpowiedzialne za kontrolę policyjną przy przekraczaniu granicy zezwalają na tymczasowe przekroczenie przez cudzoziemca granicy w określonym celu, nie ma miejsca wjazd w rozumieniu zdania pierwszego, o ile organy te mają możliwość kontrolowania pobytu danego cudzoziemca. W pozostałych przypadkach za wjazd cudzoziemca na terytorium Republiki Federalnej uznaje się moment przekroczenia granicy.

ESTONIA

Niedozwolone przekroczenie granicy państwa lub czasowej linii granicznej Republiki Estońskiej podlega karze z art. 258 kodeksu karnego (opublikowanego w Riigi Teataja (Dziennik Ustaw) I 2001, 61, 364; 2007, 2, 7).

Kodeks karny

§ 258. Niedozwolone przekroczenie granicy państwa lub czasowej linii granicznej Republiki Estońskiej

(1) Niedozwolone przekroczenie granicy państwa lub czasowej linii granicznej Republiki Estońskiej, jeśli do niego doszło:

- 1) ze zlekceważeniem znaku stop lub polecenia wydanego przez urzędnika straży granicznej;
- 2) w grupie;
- 3) w środku transportu w miejscu nieprzeznaczonym do przekraczania granicy;
- 4) i na popełniającego ten czyn nałożono już karę za takie samo przestępstwo;

podlega karze grzywny lub pozbawienia wolności na okres do jednego roku.

(2) Ten sam czyn, jeśli został popełniony:

- 1) z użyciem przemocy; lub
- 2) spowodował poważne uszkodzenie zdrowia;

podlega karze pozbawienia wolności na okres od 4 do 12 lat.

Za pogwałcenie reżimu granicznego oraz niedozwolone przekroczenie granicy państwa lub czasowej linii granicznej Republiki Estońskiej przewidziane są sankcje w art. 17 i art. 17 Ustawy o granicach państwa (opublikowanej w Riigi Teataja (Dziennik Ustaw) I 1994, 54, 902; 2006, 26, 191):

Artykuł 17. Pogwałcenie reżimu granicznego

Pogwałcenie reżimu granicznego podlega karze grzywny do 200 jednostek grzywny.

Artykuł 17. Niedozwolone przekroczenie granicy państwa lub czasowej linii granicznej Republiki Estońskiej

Niedozwolone przekroczenie granicy państwa lub czasowej linii granicznej Republiki Estońskiej podlega karze grzywny do 200 jednostek grzywny.

GRECJA

Artykuł 83 ustawy nr 3386/2005 przewiduje sankcje za niedozwolone przekroczenie granicy. Obywatele państw trzecich, którzy wjadą lub próbują wjechać na terytorium Grecji bez uprzedniego dopełnienia formalności prawnych, podlegają karze pozbawienia wolności na okres co najmniej trzech miesięcy i karze grzywny w wysokości 1 500 EUR.

HISZPANIA

Prawo hiszpańskie reguluje takie sytuacje i przewiduje odpowiednie sankcje w następujących zapisach.

1) *Cudzoziemcy zatrzymani podczas próby nielegalnego wjazdu do kraju w niedozwolonym miejscu lub poza ustalonymi godzinami otwarcia przejścia granicznego.*

W takich przypadkach art. 58 ustawy organicznej nr 14/2003 z dnia 20 listopada 2003 r. zmieniającej ustawę organiczną nr 4/2000 z dnia 11 stycznia 2000 r. o prawach i wolnościach cudzoziemców w Hiszpanii oraz ich integracji społecznej, zmienioną ustawą organiczną nr 8/2000 z dnia 22 grudnia 2000 r., przewiduje wydalenie jako karę stosowaną względem cudzoziemców próbujących wjechać do kraju nielegalnie w rozumieniu art. 157 ust. 1(B) dekrety królewskiego nr 2393/2004, to znaczy względem cudzoziemców zatrzymanych na granicy lub w jej pobliżu.

Wydalenie cudzoziemców polega na przeniesieniu tych osób z powrotem do ich kraju pochodzenia lub kraju, z którego przybyli, na podstawie procedury administracyjnej odmiennej i szybszej od procedury stosowanej w przypadku deportacji.

2) *Cudzoziemcy, którzy nielegalnie przekroczyli granicę i zostali zatrzymani na terytorium Hiszpanii*

Zgodnie z art. 53 ustawy organicznej nr 14/2003 czyn ten podlega karze deportacji z terytorium Hiszpanii na podstawie art. 57 tej ustawy.

FRANCJA

Francuskie przepisy dotyczące tych sankcji zawarte są w art. L. 621-1, L. 621-2 oraz R. 621-1 CEDESA (*Code de l'entrée et du séjour des étrangers et du droit d'asile*), które generalnie dotyczą przypadków niespełnienia przez obywateli państw trzecich warunków wjazdu lub pobytu na terytorium Francji.

Przepisy te przewidują karę rocznego pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 3 750 EUR. Ponadto cudzoziemiec z wyrokiem skazującym maksymalnie przez rok może podlegać zakazowi wjazdu na terytorium kraju.

WŁOCHY

Ustawa z dnia 24 lipca 1930 r. nr 1278 w art. 1 przewiduje kary dla osób opuszczających kraj poza wyznaczonymi przejściami granicznymi w celu uniknięcia kontroli mimo posiadania paszportu lub dokumentu równoważnego.

Ustawa nr 1185/67 regulująca kwestie paszportowe przewiduje w art. 24 sankcje administracyjne dla osób opuszczających terytorium kraju bez ważnego paszportu lub innego dokumentu równoważnego (wyjazd nielegalny).

Artykuł ten przewiduje dwie okoliczności obciążające:

- wyjazd bez ważnych dokumentów w przypadku odmowy wydania lub cofnięcia paszportu,
- wyjazd bez ważnych dokumentów w przypadku niespełnienia warunków wjazdu przez tę osobę, co podlega karze aresztu lub sankcji administracyjnej.

CYPR

Ustawa o cudzoziemcach i imigrantach (L.178 (I)/2004), Cap. 105, w art. 19 ust. 2 stanowi, że każdy imigrant wjeżdżający nielegalnie do Republiki Cypryjskiej popełnia przestępstwo i podlega karze pozbawienia wolności na okres do trzech lat lub grzywny do pięciu tysięcy funtów lub zarówno karze pozbawienia wolności, jak i karze grzywny, chyba że udowodni, iż:

- a) legalnie przybył do Republiki, zanim wspomniana ustawa weszła w życie;
- b) po przybyciu do Republiki na pokładzie samolotu oraz niebędąc uprzednio nielegalnym imigrantem, kierował się do najbliższego pracownika kontroli paszportowej;
- c) ma zezwolenie na pobyt w Republice wydane na mocy wspomnianej ustawy lub innych przepisów prawa; lub
- d) po wygaśnięciu lub uchyleniu tego zezwolenia nie miał możliwości opuszczenia Republiki.

ŁOTWA

Za naruszenie granicy państwa, obszaru granicznego, terenów przygranicznych, kontroli granicznej lub przejścia granicznego art. 194 Kodeksu wykroczeń administracyjnych Republiki Łotewskiej przewiduje pouczenie lub nałożenie kary grzywny w wysokości do 150 LVL lub zastosowanie aresztu administracyjnego do 15 dni.

Za próbę niedozwolonego przekroczenia granicy państwa grozi kara grzywny w wysokości od 50 do 250 LVL.

Artykuł 284 Kodeksu karnego Republiki Łotewskiej przewiduje, że osobie umyślnie przekraczającej granicę państwa nielegalnie, jeżeli czyn ten zostanie powtórzony w ciągu roku, grozi kara pozbawienia wolności na okres do trzech lat, kara zatrzymania w areszcie lub kara grzywny do wysokości sześćdziesięciokrotności minimalnej płacy miesięcznej.

LITWA

Sankcje za niedozwolone przekroczenie granicy obejmują zależnie od wagi przestępstwa: karę grzywny od 250 do 500 LTL lub karę pozbawienia wolności do 2 lat.

Jeżeli niedozwolone przekroczenie granicy państwa jest związane z przemytem osób, kara może wynieść zależnie od wagi przestępstwa do 10 lat pozbawienia wolności.

Wyciąg z Kodeksu wykroczeń administracyjnych Republiki Litewskiej

Artykuł 205 ust. 2. Niedozwolone przekroczenie granicy państwa z powodu zaniedbania

Za niedozwolone przekroczenie granicy z powodu zaniedbania grozi kara grzywny w wysokości od 250 do 500 LTL.

Wyciąg z kodeksu karnego

Artykuł 291. Niedozwolone przekroczenie granicy państwa

1. Osoba, która przekroczyła granicę państwa nielegalnie, podlega karze grzywny, aresztu lub pozbawienia wolności do 2 lat.
2. Cudzoziemiec, który wjechał do Republiki Litewskiej nielegalnie w celu ubiegania się o azyl, nie podlega odpowiedzialności karnej wymienionej w ust. 1 niniejszego artykułu.
3. Cudzoziemiec, który popełnił czyn wymieniony w ust. 1 niniejszego artykułu w celu nielegalnego wjazdu do państwa trzeciego z terytorium Republiki Litewskiej, nie podlega odpowiedzialności karnej wymienionej w ust. 1 niniejszego artykułu, jeżeli zgodnie z procedurą opuszcza Republikę Litewską i wjeżdża do kraju, z którego terytorium nielegalnie przekroczył granicę Republiki Litewskiej lub do kraju, którego jest obywatelem.

Artykuł 292. Nielegalny przemyt osób przez granicę państwa

1. Osoba, która nielegalnie przewiozła cudzoziemca niemającego stałego miejsca zamieszkania w Republice Litewskiej przez granicę Republiki Litewskiej lub umożliwiła transport lub ukryła na terytorium Republiki Litewskiej cudzoziemca, który nielegalnie przekroczył granicę Republiki Litewskiej, podlega karze grzywny, aresztu lub pozbawienia wolności do 6 lat.

2. Osobie, która popełniła czyn określony w ust. 1 niniejszego artykułu z przyczyn haniebnych lub powodując zagrożenie dla życia, grozi kara pozbawienia wolności do 8 lat.

3. Osoba zajmująca się organizacją czynów określonych w ust. 1 niniejszego artykułu podlega karze pozbawienia wolności na okres od 4 do 10 lat.

4. Osoba prawna ponosi odpowiedzialność za czyny wymienione w niniejszym artykule.

LUKSEMBURG

Ponieważ jedyną granicą zewnętrzną Luksemburga jest lotnisko, Luksemburg nie stosuje sankcji w związku z tą kwestią.

WĘGRY

Osoby, które wjeżdżają na terytorium kraju nielegalnie, popełniają wykroczenie administracyjne.

Sankcje w postaci wydalenia i zakazu wjazdu i pobytu lub niezależnego zakazu wjazdu i pobytu można nałożyć na cudzoziemca, który złamał lub próbował złamać zasady wjazdu i wyjazdu z kraju, jako sankcje administracyjne w ramach procedury monitorowania cudzoziemców.

Ponadto cudzoziemcowi, który bez zezwolenia lub w nielegalny sposób przekroczył granicę Republiki Węgierskiej, może grozić grzywna w wysokości do 100 000 HUF nałożona przez władze zajmujące się wykroczeniami administracyjnymi. Poza tym pobyt wydalonego cudzoziemca na terytorium Węgier bez zezwolenia kwalifikuje się jako wykroczenie podlegające karze pozbawienia wolności na okres do jednego roku na mocy kodeksu karnego.

Ustawodawstwo związane z tą kwestią:

- Ustawa XXXIX z 2001 r. o wjeździe i pobycie cudzoziemców, art. 32 ust. 2 lit. a),
- Ustawa IV z 1978 r. kodeks karny, art. 214,
- Dekret rządowy nr 218/1999 w sprawie wykroczeń administracyjnych, art. 22 ust. 1.

Osoby, które są zaangażowane w nielegalny wjazd/wyjazd z kraju, pomagają w tym procederze lub ułatwiają go, popełniają przestępstwo.

Ułatwianie niedozwolonego przekroczenia granicy jest przestępstwem i podlega karze pozbawienia wolności na okres do 3 lat.

Osobie ułatwiającej niedozwolone przekroczenie granicy w celu czerpania korzyści finansowych lub popełniającej ten czyn w stosunku do więcej niż jednej osoby grozi kara pozbawienia wolności na okres do 5 lat.

Osobie, która ułatwia niedozwolone przekroczenie granicy z zastosowaniem niehumanitarnego traktowania lub jest uzbrojona lub pomaga w nielegalnym przekroczeniu granicy w sposób noszący znamiona działalności gospodarczej, grozi kara pozbawienia wolności na okres od 2 do 8 lat.

Przygotowywanie ułatwień do niedozwolonego przekroczenia granicy jest także przestępstwem i podlega karze pozbawienia wolności na okres do 2 lat.

Wydalenie w związku z monitorowaniem cudzoziemca zostanie nakazane w przypadku cudzoziemca, który organizuje lub ułatwia nielegalny wjazd lub wyjazd (przekroczenie granicy) lub pobyt osób lub grup, lub jest zaangażowany w przemyt osób, a także cudzoziemca, którego wjazd i pobyt stanowi złamanie prawa lub zagrożenie dla bezpieczeństwa publicznego.

Ustawodawstwo związane z tą kwestią:

- Ustawa IV z 1978 r. kodeks karny, art. 218 – Przemyt ludzi.

MALTA

Należy zwrócić uwagę, że art. 5 ust. 1 ustawy imigracyjnej (Cap. 217) stanowi, iż:

„Osoby niemające prawa do wjazdu, wjazdu i zamieszkania, przejazdu lub tranzytu na mocy uprzednich artykułów mogą nie otrzymać zezwolenia na wjazd, a jeżeli wylądują lub będą przebywać na Malcie bez zgody głównego urzędnika imigracyjnego, staną się nielegalnymi imigrantami”.

Ponadto art. 32 ustawy imigracyjnej stanowi, że:

„Osoba, która naruszy dowolny przepis tej ustawy, a której nie uznano w związku z tym za winną popełnienia przestępstwa z tytułu jakiegokolwiek innego artykułu tej ustawy, jest winna przestępstwa i po wyroku skazującym sądu pokoju zapłaci grzywnę w wysokości do 5 000 MTL lub zostanie skazana na karę pozbawienia wolności na okres do 2 lat lub zarówno na karę grzywny, jak i karę pozbawienia wolności, chyba że taki czyn podlega wyższej karze na mocy innego przepisu prawa”.

NIDERLANDY

Artykuł 108 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach w związku z art. 46 ust. 2 stanowi, że naruszenia lub czyny sprzeczne z prawem podlegają karze pozbawienia wolności na okres do sześciu miesięcy lub karze grzywny z kategorii 2. Grzywny z kategorii 4 wynoszą do 16 750 EUR.

Wymóg przekroczenia granicy na przejściu granicznym zawarty jest w art. 4 ust. 4 dekrety o cudzoziemcach [*Vreemdelingenbesluit*].

Artykuł 108 ust. 1, 2 oraz 3 ustawy o cudzoziemcach z 2000 r.

1. Naruszenie przepisów art. 5 ust. 1, art. 5 ust. 2, art. 46 ust. 2 (preambuły oraz lit. b)), czyny sprzeczne z art. 56 ust. 1, niewykonanie obowiązków zawartych w art. 6 ust. 1, art. 54, art. 55, art. 57 ust. 1, art. 58 ust. 1 lub art. 65 ust. 3 podlegają karze pozbawienia wolności na okres do sześciu miesięcy lub karze grzywny z kategorii 2.
2. Naruszenie przepisów art. 4 ust. 1 lub art. 4 ust. 2 podlega karze pozbawienia wolności na okres do sześciu miesięcy lub karze grzywny z kategorii 4.
3. Czyny wymienione w ust. 1 i 2 są traktowane jako przestępstwa.

AUSTRIA

Bez uszczerbku dla wyjątków, o których mowa w ust. 2, a także dla swoich zobowiązań w zakresie ochrony międzynarodowej, art. 4 ust. 3 kodeksu granicznego Schengen nakłada na państwa członkowskie obowiązek wprowadzenia sankcji za niedozwolone przekraczanie granic zewnętrznych w miejscach innych niż przejścia graniczne lub w godzinach innych niż ustalone godziny otwarcia zgodnie z prawem krajowym. Sankcje te są skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające.

§ 120 austriackiej ustawy federalnej o rozmieszczeniu policji do spraw cudzoziemców, o wydawaniu dokumentów cudzoziemcom oraz o wydawaniu dokumentów wjazdu (ustawa o policji do spraw cudzoziemców z 2005 r. – FPG), austriacki federalny dziennik ustaw I nr 100/2005

Nielegalny pobyt

- 1) Każdy cudzoziemiec, który
 1. wjeżdża na terytorium Federalnej Republiki Austrii nielegalnie lub
 2. przebywa na terytorium Federalnej Republiki Austrii nielegalnie,

popelnia wykroczenie administracyjne i podlega karze grzywny w wysokości do 2 180 EUR lub, w przypadku braku płatności w terminie, karze pozbawienia wolności na okres do trzech tygodni. Miejsce przekroczenia granicy lub ostatnie znane miejsce zamieszkania uważane jest za

miejsce popełnienia wykroczenia. Jeżeli wjazdu dokonano przy pomocy środków transportu publicznego, miejscem popełnienia wykroczenia jest najbliższe miejsce, gdzie według rozkładu jazdy firmy przewozowej możliwe jest opuszczenie publicznego środka transportu.

2) Każdy, kto popełni wykroczenie wymienione w ust. 1 i w przeszłości był karany na mocy ostatecznego i wiążącego orzeczenia za podobne wykroczenie, podlega karze grzywny w wysokości do 4 360 EUR lub, w przypadku braku płatności w terminie, karze pozbawienia wolności na okres do sześciu tygodni.

3) Wykroczenie administracyjne określone w ust. 1 oraz 2 nie zachodzi,

1. jeżeli możliwy był wyjazd z kraju do innego kraju, do którego niedozwolona jest deportacja (§ 50);
2. jeżeli cudzoziemiec otrzymał status deportowanego;
3. jeżeli obywatele państw trzecich bez wizy przebywają w Austrii czasowo lub
4. jeżeli cudzoziemiec nie może korzystać z wolności osobistej.

4) Sankcje z ust. 1 oraz 2 wykluczają jakiegokolwiek sankcje w związku z wykroczeniem administracyjnym popełnionym z tytułu ust. 1 pkt 1 w tym samym czasie.

5) Wykroczenie administracyjne wskazane w ust. 1 nie zachodzi, jeżeli cudzoziemiec złożył wniosek o ochronę międzynarodową i przyznano mu prawo do azylu lub prawo do ochrony uzupełniającej w Austrii. Procedura kar administracyjnych podlega zawieszeniu w na czas trwania procedury azylowej.

§ 16 austriackiej ustawy federalnej regulującej sposób przeprowadzania kontroli paszportowej na przejściach granicznych (ustawa o kontroli granicznej – GrekoG), austriacki federalny dziennik ustaw nr 1996/435 w wersji z austriackiego federalnego dziennika ustaw nr 2004/151:

Przepisy karne

- 1) Kto
 1. bezprawnie usuwa, ukrywa lub zmienia jakiegokolwiek znak wymieniony w § 5 lub
 2. przekracza granicę niezgodnie z przepisami § 10 lub
 3. podlega kontroli granicznej i unika tej kontroli lub
 4. zamierza przekroczyć lub przekroczył granicę, na której ma miejsce kontrola graniczna, niezgodnie z trasą wyznaczoną do przekroczenia granicy lub
 5. mimo upomnienia odmawia udzielenia informacji dotyczących tego, czy zamierza przekroczyć lub przekroczył granicę, lub udzieli nieprawdziwej informacji lub

6. mimo wezwania do powstrzymania się od takiego działania postępuje niezgodnie z przepisami § 11 ust. 2 i 3, a tym samym ponosi odpowiedzialność za zakłócenie kontroli granicznej lub opóźnienia w ruchu środka transportu poruszającego się zgodnie z rozkładem jazdy,

pod warunkiem że czyn nie spełnia przesłanek przestępstwa karnego podległego właściwości sądów lub nie podlega na mocy innego przepisu prawa takiej samej lub wyższej karze, popełnia wykroczenie administracyjne i podlega sankcjom regionalnych władz administracyjnych lub, w zakresie uprawnień policji federalnej, karze grzywny w wysokości do 2 180 EUR lub karze pozbawienia wolności na okres do sześciu tygodni. Z wyjątkiem przypadków wymienionych w pkt 5 i 6 sam zamiar podlega sankcjom.

2) Ustęp 1 pkt 5 nie dotyczy osób zobowiązanych do udzielenia informacji, które odmówiły udzielenia informacji lub udzieliły nieprawdziwej informacji, ponieważ w przeciwnym razie obciążąłyby same siebie w związku z czynem zabronionym pod groźbą kary.

POLSKA

W Polsce takie sankcje są wprowadzone i określone w art. 264 polskiego Kodeksu karnego. Są to sankcje dotyczące osób, które nielegalnie przekroczyły granicę Polski.

Osoby takie mogą podlegać karze grzywny, ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do lat 2.

Kto przekracza granicę Polski nielegalnie, używając przemocy, groźby, podstępów lub we współdziałaniu z innymi osobami, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.

Kto organizuje innym osobom przekraczanie wbrew przepisom granicy Polski, podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do 8 lat.

PORTUGALIA

Artykuł 9 dekretu z mocą ustawy nr 244/98 z dnia 8 sierpnia 1998 r. stanowi, że: „Kto wjeżdża na terytorium Portugalii lub je opuszcza, ma obowiązek przekroczenia granicy na wyznaczonym w tym celu przejściu oraz w godzinach otwarcia, bez uszczerbku dla postanowień o swobodnym przepływie osób zawartych w Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen”.

Artykuł 136 ust. 1 tegoż dekretu stanowi, że: „wjazd cudzoziemców na terytorium Portugalii niezgodnie z art. 9 jest nielegalny”.

Artykuł 148 ust. 2 stanowi, że: „niestosowanie się do art. 9 podlega karze grzywny w wysokości od 200 do 400 EUR”.

RUMUNIA

Artykuł 70 ust. 1 GEO nr 105/2001 w sprawie rumuńskiej granicy państwa stanowi, że:

„Wjazd lub wyjazd z kraju przez nielegalne przekroczenie granicy państwa jest przestępstwem i podlega karze pozbawienia wolności na okres od 3 miesięcy do 2 lat.

Jeżeli wyżej wymieniony czyn został popełniony z zamiarem uniknięcia kary, podlega on karze pozbawienia wolności na okres od 6 miesięcy do 3 lat. Karalna jest także próba popełnienia takiego czynu”.

SŁOWENIA

Wjazd na terytorium Republiki Słowenii jest uznawany za nielegalny w przypadku, gdy cudzoziemiec:

- wjeżdża do kraju pomimo odmowy wjazdu,
- unika kontroli granicznej,
- używa wymaganego przy wjeździe dokumentu podróży lub innego dokumentu, który należy do innej osoby, jest sfałszowany lub zmieniony w inny sposób lub udziela nieprawdziwych informacji służbom kontroli granicznej (art. 11 Ztuj).

Zgodnie z art. 98 Ztuj cudzoziemcy popełniający przestępstwo poprzez nielegalny wjazd na terytorium Republiki Słowenii podlegają karze grzywny w wysokości od 20 000 do 100 000 SIT (od 83,46 do 417,29 EUR).

Osoba fizyczna popełniająca przestępstwo poprzez przekroczenie granicy poza przejściem granicznym lub niezgodnie z przeznaczeniem przejścia granicznego, poza godzinami otwarcia lub obszarem przejścia granicznego (art. 43 ust. 1 tiret trzecie, Ustawa o kontroli granic państwa, Ur. l. RS nr 20/2004) podlega karze grzywny w wysokości co najmniej 100 000 SIT (417,29 EUR).

Pomaganie cudzoziemcom w niedozwolonym przekraczaniu granicy, przejeździe lub pobycie

Osobom, które umożliwiają cudzoziemcowi wjazd, pobyt lub przejazd przez terytorium Republiki Słowenii lub pomagają w tym cudzoziemcowi, nie wolno działać sprzecznie z literą ustawy regulującej warunki wjazdu, pobytu lub przejazdu cudzoziemców przez terytorium Republiki Słowenii (art. 13a i 13b Ztuj).

Osoby, które umożliwiają, pomagają lub zamierzają umożliwić cudzoziemcowi wjazd, pobyt lub przejazd przez terytorium Republiki Słowenii lub mu w tym pomagać w sposób niezgodny z powyższym akapitem, podlegają karze grzywny w wysokości od 100 000 do 240 000 SIT (od 417,20 do 1 001,50 EUR).

Osoby prawne, które łamią prawo w sposób określony powyżej, podlegają karze grzywny w wysokości od 500 000 do 1 000 000 SIT (od 2 086,46 do 4 172,93 EUR), a osoba odpowiedzialna w ramach osoby prawnej podlega karze grzywny w wysokości od 150 000 do 300 000 SIT (od 625,94 do 1 251,88 EUR).

SŁOWACJA

Zgodnie z art. 76 ustawy nr 48/2002 Coll. o pobycie cudzoziemców na terytorium państwa niedozwolone przekraczanie granicy państwa uważa się za przestępstwo podlegające karze grzywny do wysokości 50 000 SKK (art. 76 ust. 2). Cudzoziemiec, który wjechał na terytorium Republiki Słowackiej nielegalnie, zostanie wydalony administracyjnie przez policję i nie otrzyma zgody na ponowny wjazd przez okres od roku do pięciu lat (art. 57 ust. 1 ustawy o pobycie cudzoziemców na terytorium państwa).

Dnia 1 stycznia 2006 r. weszła w życie ustawa nr 300/2005 Coll. (kodeks karny). Artykuł 354 tej ustawy (przekroczenie granicy państwa z użyciem przemocy) stanowi, że: „Kto przekroczy granicę państwa z użyciem przemocy lub groźby przemocy, podlega karze pozbawienia wolności na okres od trzech do ośmiu lat”.

Artykuł 357 kodeksu karnego stanowi, że: „Kto wjedzie na terytorium Republiki Słowackiej drogą powietrzną niezgodnie z przepisami międzynarodowego prawa lotniczego, podlega karze pozbawienia wolności na okres od sześciu miesięcy do trzech lat”.

Artykuł 355 kodeksu karnego przewiduje karę dla osób zajmujących się przemytem ludzi:

- kto organizuje niedozwolone przekraczanie granicy państwa, podlega karze pozbawienia wolności na okres od roku do pięciu lat (art. 355 ust. 1),
- kto organizuje niedozwolone przekraczanie granicy państwa w celu czerpania korzyści finansowych lub materialnych lub kto wytwarza, zamawia, dostarcza lub posiada sfałszowany dokument podróży lub tożsamości na potrzeby niedozwolonego przekraczania granicy państwa, podlega karze pozbawienia wolności na okres od trzech do ośmiu lat (art. 355 ust. 2),
- czyny, w przypadku których kara nałożona za popełnienie wyżej wymienionych czynów może zostać zwiększona (do dwudziestu lat pozbawienia wolności), określono w art. 355 ust. 3–5.

FINLANDIA

Zmieniony kodeks karny Finlandii (39/1889) w art. 7 Przystępstwa graniczne (563/1998) stanowi, że:

- 1) Kto:
 - 1) przekracza granicę Finlandii bez ważnego paszportu lub innego dokumentu podróży lub inaczej niż w legalnym

miejsu wyjazdu lub przyjazdu lub sprzecznie z przepisami ustawy, lub kto podejmuje taką próbę;

- 2) w inny sposób łamie zasady przekraczania granicy;
- 3) lub bez zezwolenia przebywa na obszarze przygranicznym, przemieszcza się po nim lub popełnia na nim czyny niedozwolone, jak określono w Ustawie o obszarze przygranicznym (403/1947),

podlega karze grzywny lub karze pozbawienia wolności na okres do jednego roku za popełnienie przestępstwa granicznego.

- 2) Cudzoziemiec, który otrzymał zakaz wjazdu lub został deportowany w związku z czynem wymienionym w ust. 1, lub cudzoziemiec, który ubiega się o azyl w Finlandii lub zezwolenie na pobyt jako uchodźca, nie podlega karze za popełnienie przestępstwa granicznego. Cudzoziemiec, który popełnił czyn wymieniony w ust. 1, ponieważ stał się ofiarą przemytu ludzi określonego zgodnie z art. 25 ust. 3 lub art. 25 ust. 3a, również nie podlega karze za popełnienie przestępstwa granicznego (650/2004).

Artykuł 7a – *Drobne wykroczenia graniczne* (756/2000)

1) Jeżeli przestępstwo graniczne, ze względu na krótkotrwałość niedozwolonego pobytu lub przejazdu, charakter czynu lub inne okoliczności, zostaje w całości uznane za wykroczenie drobne, to osoba popełniająca takie wykroczenie podlega karze grzywny za *drobne wykroczenie graniczne*.

2) Przepisy art. 7 ust. 2 odnoszą się również do czynów wymienionych w ust. 1.

SZWECJA

Sankcje są określone w art. 20 § 4 ustawy o cudzoziemcach.

§ 4. Cudzoziemiec, który umyślnie przekracza granicę zewnętrzną w niedozwolony sposób w rozumieniu Układu z Schengen, podlega karze grzywny lub pozbawienia wolności na okres do jednego roku.

ISLANDIA

Ogólny przepis zawarto w art. 57 Ustawy o cudzoziemcach nr 96/2002.

Zgodnie z ust. 1 kara grzywny lub pozbawienia wolności na okres do sześciu miesięcy grozi m.in. osobie, która umyślnie lub w wyniku zaniedbania łamie przepisy ustawy lub inne zasady, zakazy, nakazy lub warunki obowiązujące na mocy ustawy. Sankcje za niedozwolone przekroczenie granicy zewnętrznej w miejscach innych niż przejścia graniczne lub w czasie innym niż ustalone godziny otwarcia oparte są na tych przepisach. Te i inne sankcje są skuteczne, proporcjonalne i odstrasające.

NORWEGIA

W Norwegii kwestia ta została uregulowana w ustawie imigracyjnej (Ustawa o wjeździe cudzoziemców do Królestwa Norwegii i ich obecności w kraju z dnia 24 czerwca 1988 r. nr 64), w art. 47 ust. 1 lit. a), por. art. 23 ust. 2, oraz w ustawie o ochronie granicy państwowej (Ustawa o różnych środkach znakowania i ochrony granicy z dnia 14 lipca 1950 r. nr 2) w art. 4, por. art. 3 ust. 1 nr 3, por. rozporządzenie z dnia 7 listopada 1950 r. nr 4, art. 4 lit. c).

Artykuł 47 ust. 1 ustawy imigracyjnej dotyczący *kar* stanowi:

„Karze grzywny lub karze pozbawienia wolności na okres nieprzekraczający sześciu miesięcy lub obu karom łącznie podlega, kto:

- a) umyślnie bądź nieumyślnie narusza niniejszą ustawę lub przepisy, zakazy, nakazy lub warunki ustanowione zgodnie z ustawą (...).

Artykuł 23 ust. 2 ustawy imigracyjnej odnośnie do *przekraczania granicy i kontroli granicznej* stanowi:

„Wjazd i wyjazd odbywa się na ustalonych przejściach granicznych, o ile prawo nie stanowi inaczej (...).

Kary zgodnie z ustawą o ochronie granicy państwowej

Kary zostały uregulowane w art. 4 ustawy o ochronie granicy państwowej. Przepis stanowi:

„Kto umyślnie lub nieumyślnie narusza przepisy ustanowione zgodnie z ustawą lub współdziała w ich naruszaniu, podlega

karze grzywny lub pozbawienia wolności na okres nieprzekraczający trzech miesięcy, o ile nie mają zastosowania surowsze przepisy.

Usiłowanie popełnienia wspomnianego wykroczenia jest karane tak samo jak jego popełnienie.

Ponowne naruszenie, zbieg działań określonych w ustępie pierwszym lub wystąpienie okoliczności obciążających podlega karze grzywny lub pozbawienia wolności na okres nieprzekraczający roku”.

Artykuł 3 ust. 1 nr 3 ustawy o ochronie granicy państwowej stanowi:

„Król może w odniesieniu do całości lub części granicy wprowadzić przepisy zakazujące:

(...)

3. Przekraczania granicy drogą lądową, morską lub powietrzną bez zgody właściwych władz (...).

Artykuł 4 lit. c) rozporządzenia w sprawie różnych kwestii dotyczących granicy z dnia 7 listopada 1950 r. nr 4, wydanego zgodnie z wyżej wymienioną ustawą, stanowi:

„Na lub przy granicy między Norwegią a Związkiem Radzieckim (Rosją) zakazuje się:

(...)

- b) przekraczania granicy drogą lądową, morską lub powietrzną bez zgody Komisarza Granicy Norweskiej ds. granicy norwesko-radzieckiej (rosyjskiej) (...).

Notyfikacje przewidziane w art. 37 rozporządzenia (WE) nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. ustanawiającego wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice („kodeks graniczny Schengen”)

Wspólne kontrole na wspólnych zewnętrznych granicach lądowych zgodnie z postanowieniami art. 17

(2008/C 18/02)

BELGIA

Ustalenia te nie dotyczą Belgii.

— Umowa między Republiką Federalną Niemiec i Rzeczpospolitą Polską o ułatwieniach w odprawie granicznej

BUŁGARIA

Umowa o wspólnej kontroli granicznej została zawarta dnia 21 grudnia 2006 r. pomiędzy Republiką Bułgarii a rządem Rumunii i weszła w życie dnia 1 stycznia 2007 r.

ESTONIA

Ustalenia w sprawie organizacji wspólnej kontroli granicznej pomiędzy rządem Estonii a rządem Łotwy zostały przyjęte i weszły w życie dnia 30 sierpnia 1994 r. (opublikowane w Riigi Teataja (Dziennik Ustaw) II 1994, 24, 81).

REPUBLIKA CZESKA

— Umowa pomiędzy Republiką Czeską a Republiką Federalną Niemiec o ułatwieniach w odprawie granicznej w ruchu kolejowym, drogowym i wodnym, sporządzona dnia 19 maja 1995 r. w Furth im Wald (weszła w życie dnia 1 czerwca 1996 r. i została opublikowana pod nr 157/1996 w Zbiorze traktatów międzynarodowych)

— Umowa pomiędzy Republiką Czeską a Rzeczpospolitą Polską o współpracy w sprawach granicznych, sporządzona w Pradze dnia 25 maja 1999 r. (weszła w życie dnia 1 listopada 2002 r., ogłoszona pod nr 140/2002 w Zbiorze traktatów międzynarodowych)

— Umowa pomiędzy Czechosłowacką Republiką Federalną a Republiką Austrii o ułatwieniach w odprawie granicznej w ruchu kolejowym, drogowym i wodnym, sporządzona w Wiedniu dnia 17 maja 1991 r. (weszła w życie dnia 1 października 1992 r., ogłoszona pod nr 27/1994 w Zbiorze traktatów międzynarodowych)

— Umowa pomiędzy Republiką Czeską a Republiką Słowacką o ułatwieniach w odprawie granicznej w ruchu kolejowym, drogowym i wodnym, podpisana w Bratysławie dnia 24 maja 1999 r. (weszła w życie dnia 12 marca 2001 r., ogłoszona pod nr 24/2001 w Zbiorze traktatów międzynarodowych).

GRECJA

Grecja nie zawarła ustaleń w sprawie wspólnej kontroli z innymi państwami członkowskimi.

HISZPANIA

Hiszpania nie zawarła dotychczas żadnych umów tego typu.

FRANCJA

Wspomniany artykuł nie dotyczy Francji.

WŁOCHY

Włochy rozpoczęły negocjacje z Republiką Słowenii.

CYPR

Artykuł 17 nie dotyczy Republiki Cypryjskiej, która nie posiada żadnych wspólnych granic z państwami członkowskimi.

ŁOTWA

Republika Łotewska zawarła umowy o wspólnej kontroli granicznej z:

1. Republiką Litewską:

Umowa pomiędzy rządami Republiki Litewskiej i Republiki Łotewskiej w sprawie współpracy w trakcie przeprowadzania odprawy granicznej w punktach wspólnej kontroli granicznej. Zawarta dnia 9 czerwca 1995 r.

DANIA

Ustalenia te nie dotyczą Danii.

NIEMCY

— Umowa między Republiką Federalną Niemiec i Republiką Czeską o ułatwieniach w odprawie granicznej w ruchu kolejowym, drogowym i żegludze

2. Republiką Estońską:

Umowa pomiędzy rządami Republiki Łotewskiej i Republiki Estońskiej w sprawie organizacji wspólnej kontroli granicznej. Zawarta dnia 30 sierpnia 1994 r.

LITWA

Dwustronne ustalenia zawarte zgodnie z art. 17 podpisano z Łotwą i Polską.

LUKSEMBURG

Ustalenia te nie dotyczą Luksemburga.

WĘGRY

Węgry przeprowadzają wspólną kontrolę z (ze):

— Słowacją

na podstawie dekretu rządowego nr 91/2005 (V.6) w sprawie rozpowszechnienia umowy podpisanej w Bratysławie dnia 9 października 2003 r. pomiędzy rządem Republiki Węgierskiej a rządem Republiki Słowackiej o kontroli granicznej w ruchu kolejowym, drogowym i wodnym,

— Austrią

na podstawie dekretu rządowego nr 124/2004 (IV.29) w sprawie rozpowszechnienia umowy podpisanej w Wiedniu dnia 29 kwietnia 2004 r. pomiędzy rządem Republiki Węgierskiej a rządem Republiki Austrii o kontroli granicznej w ruchu kolejowym, drogowym i wodnym,

— Słowenią

na podstawie dekretu rządowego nr 148/2004 (V.7) w sprawie rozpowszechnienia umowy podpisanej w Lublanie dnia 16 kwietnia 2004 r. pomiędzy rządem Republiki Węgierskiej a rządem Republiki Słowenii o kontroli granicznej w ruchu kolejowym, drogowym i wodnym.

Węgry współpracują z Austrią w zakresie mieszanych patroli na terenach przygranicznych na podstawie ustawy XXXVII z 2006 r. w sprawie rozpowszechnienia umowy podpisanej w Heiligenbrunn dnia 6 czerwca 2004 r. pomiędzy Republiką Węgierską a Republiką Austrii o zapobieganiu przestępczości transgranicznej oraz zwalczaniu zorganizowanej przestępczości.

Takie umowy zostały podpisane w październiku ze Słowacją i Słowenią; wchodzi one w życie w 2007 r.

MALTA

Postanowienia art. 17 ust. 1 nie dotyczą Malty, ponieważ nie ma ona granic lądowych.

NIDERLANDY

Niderlandy zawarły dwa traktaty dotyczące wspólnych kontroli:

1. Traktat z Enschede. Jest to dwustronny traktat z Niemcami.
2. Traktat Beneluksu.

AUSTRIA*Republika Słowacka*

— Umowa pomiędzy Republiką Austrii a Czechosłowacką Republiką Federalną o ułatwieniach w odprawie celnej w transporcie drogowym, kolejowym i wodnym w wersji zaprezentowanej w wymianie not z dnia 22 grudnia 1993 r. oraz dnia 14 stycznia 1994 r., austriacki federalny dziennik ustaw nr 561/1992

— Umowa pomiędzy rządem Federalnej Republiki Austrii a rządem Republiki Słowackiej o budowie punktów odprawy celnej oraz przeprowadzaniu odprawy celnej w transzycie transportem kolejowym, austriacki federalny dziennik ustaw nr III 36/2004.

Republika Słowenii

— Umowa pomiędzy Republiką Austrii a Republiką Słowenii o ułatwieniach w odprawie granicznej w transporcie drogowym i kolejowym, austriacki federalny dziennik ustaw nr III 94/2001

— Umowa pomiędzy rządem Federalnej Republiki Austrii a rządem Republiki Słowenii o budowie wspólnych punktów odprawy granicznej, austriacki federalny dziennik ustaw nr III 39/2004.

Republika Czeska

— Umowa pomiędzy Republiką Austrii a Czechosłowacką Republiką Federalną o ułatwieniach w odprawie granicznej w transporcie drogowym, kolejowym i wodnym, austriacki federalny dziennik ustaw nr 561/1992

— Umowa zgodnie z art. 2 ust. 4 Umowy z dnia 17 czerwca 1991 r. pomiędzy Republiką Austrii a Czechosłowacką Republiką Federalną o ułatwieniach w odprawie granicznej w transporcie drogowym, kolejowym i wodnym oraz budowie punktu wstępnej austriackiej odprawy granicznej na przejściu granicznym w Reintal-Postorná, austriacki federalny dziennik ustaw nr 710/1993

- Umowa zgodnie z art. 2 ust. 4 Umowy z dnia 17 czerwca 1991 r. pomiędzy Republiką Austrii a Czechosłowacką Republiką Federalną o ułatwieniach w odprawie granicznej w transporcie drogowym, kolejowym i wodnym oraz budowie punktu wstępnej austriackiej odprawy granicznej na przejściu granicznym w Mitterretzbach-Hnánice, austriacki federalny dziennik ustaw nr 711/1993
 - Umowa zgodnie z art. 2 ust. 4 Umowy z dnia 17 czerwca 1991 r. pomiędzy Republiką Austrii a Czechosłowacką Republiką Federalną o ułatwieniach w odprawie granicznej w transporcie drogowym, kolejowym i wodnym oraz budowie punktu wstępnej austriackiej odprawy granicznej na przejściu granicznym w Guglwald-Prední Výton, austriacki federalny dziennik ustaw nr 712/1993
 - Umowa zgodnie z art. 2 ust. 4 Umowy z dnia 17 czerwca 1991 r. pomiędzy Republiką Austrii a Czechosłowacką Republiką Federalną o ułatwieniach w odprawie granicznej w transporcie drogowym, kolejowym i wodnym oraz budowie punktu wstępnej austriackiej odprawy granicznej na przejściu granicznym w Schöneben-Zadní Zvonková, austriacki federalny dziennik ustaw nr 713/1993
 - Umowa zgodnie z art. 2 ust. 4 Umowy z dnia 17 czerwca 1991 r. pomiędzy Republiką Austrii a Czechosłowacką Republiką Federalną o ułatwieniach w odprawie granicznej w transporcie drogowym, kolejowym i wodnym oraz budowie punktu wstępnej austriackiej odprawy granicznej na przejściu granicznym na dworcu centralnym w Linz oraz stacjach kolejowych w Freistadt, Summerau, Horní Dvoriste, Kaplice i Ceske Budejovice, a także o odprawie tranzytowej na trasie pomiędzy dworcem centralnym w Linz a stacją w Ceske Budejovice, austriacki federalny dziennik ustaw nr 386/1994
 - Umowa zgodnie z art. 2 ust. 4 Umowy z dnia 17 czerwca 1991 r. pomiędzy Republiką Austrii a Czechosłowacką Republiką Federalną o ułatwieniach w odprawie granicznej w transporcie drogowym, kolejowym i wodnym oraz budowie punktu wstępnej austriackiej odprawy granicznej na przejściu granicznym w Gmünd-Bleylebenstraße/Ceské Velenice, austriacki federalny dziennik ustaw nr 384/1994
 - Umowa zgodnie z art. 2 ust. 4 Umowy z dnia 17 czerwca 1991 r. pomiędzy Republiką Austrii a Czechosłowacką Republiką Federalną o ułatwieniach w odprawie granicznej w transporcie drogowym, kolejowym i wodnym oraz budowie punktu wstępnej austriackiej odprawy granicznej na przejściu granicznym w Schlag/Chlum u Trebone, austriacki federalny dziennik ustaw nr 385/1994
 - Umowa pomiędzy rządem Federalnej Republiki Austrii a rządem Republiki Czeskiej o budowie punktu wstępnej austriackiej odprawy granicznej na przejściu granicznym w Pyhrbruck-Nové Hrad, austriacki federalny dziennik ustaw nr III 135/2000
 - Umowa pomiędzy rządem Federalnej Republiki Austrii a rządem Republiki Czeskiej o budowie punktu wstępnej austriackiej odprawy granicznej oraz punktu wstępnej czeskiej odprawy granicznej na przejściu granicznym w Gmünd-Ceské Velenice, austriacki federalny dziennik ustaw nr III 136/2000
 - Umowa pomiędzy rządem Federalnej Republiki Austrii a rządem Republiki Czeskiej o budowie punktów wstępnej odprawy granicznej na stacjach kolejowych w Gmünd i Ceské Velenice oraz odprawy tranzytowej pomiędzy stacjami w Schwarzenau i Veselí na trasie do Luznicí, Schwarzenau i Ceske Budejovice, austriacki federalny dziennik ustaw nr III 166/2002
 - Umowa pomiędzy rządem Federalnej Republiki Austrii a rządem Republiki Czeskiej o budowie punktów wstępnej odprawy granicznej na stacji kolejowej Wiedeń-Południe oraz na dworcach w Hohenau, Breclav i Brno – hlavní nádraží/Brünn – dworzec centralny, a także o odprawie tranzytowej na trasie pomiędzy stacją kolejową Wiedeń-Południe oraz dworcem centralnym w Brnie – hlavní nádraží/Brünn – dworzec centralny, austriacki federalny dziennik ustaw nr III 71/2006
 - Umowa pomiędzy rządem Federalnej Republiki Austrii a rządem Republiki Czeskiej o budowie punktów wstępnej odprawy granicznej na przejściu granicznym we Fratres-Slavonice, austriacki federalny dziennik ustaw nr III 70/2006
 - Umowa pomiędzy rządem Federalnej Republiki Austrii a rządem Republiki Czeskiej o budowie punktów wstępnej odprawy granicznej na przejściu granicznym w Grametten-Nová Bystrice, austriacki federalny dziennik ustaw nr III 72/2006.
- Republika Węgierska*
- Umowa pomiędzy Republiką Austrii a Republiką Węgierską o odprawie granicznej w transporcie kolejowym, austriacki federalny dziennik ustaw nr 134/1992
 - Umowa pomiędzy Republiką Austrii a Republiką Węgierską o odprawie granicznej w transporcie drogowym i żegludze oraz transporcie drogowym, austriacki federalny dziennik ustaw nr 794/1992
 - Umowa pomiędzy rządem Federalnej Republiki Austrii a rządem Republiki Węgier o wdrożeniu umowy o odprawie granicznej w transporcie kolejowym, austriacki federalny dziennik ustaw nr 327/1993
 - Umowa pomiędzy rządem Federalnej Republiki Austrii a rządem Republiki Węgierskiej zmieniająca umowę pomiędzy rządem Federalnej Republiki Austrii a rządem Republiki Węgierskiej o wdrożeniu umowy o odprawie granicznej w transporcie kolejowym z dnia 14 kwietnia 1993 r., austriacki federalny dziennik ustaw nr 636/1995

- Umowa pomiędzy rządem Federalnej Republiki Austrii a rządem Republiki Węgierskiej o budowie przejścia granicznego pomiędzy samorządami lokalnymi Lutzmannsburg i Zsira oraz o budowie wspólnego punktu odprawy granicznej na terytorium Austrii, austriacki federalny dziennik ustaw nr III 245/2001
- Umowa pomiędzy rządem Federalnej Republiki Austrii a rządem Republiki Węgierskiej o budowie wodnego przejścia granicznego w Fertorákos na jeziorze Neusiedel oraz o budowie wspólnego punktu odprawy granicznej na terytorium Węgier, austriacki federalny dziennik ustaw nr III 96/2002
- Umowa pomiędzy rządem Federalnej Republiki Austrii a rządem Republiki Węgierskiej o budowie wspólnego punktu odprawy granicznej w Mörbisch-Fertörakos na terytorium Austrii, austriacki federalny dziennik ustaw nr III 97/2002
- Umowa pomiędzy rządem Federalnej Republiki Austrii a rządem Republiki Węgierskiej o budowie wspólnych punktów odprawy granicznej oraz współpracy w obszarze monitorowania ruchu granicznego, austriacki federalny dziennik ustaw nr III 31/2004.

POLSKA

Polska zawarła dwustronne umowy dotyczące uproszczonej kontroli granicznej z krajami sąsiadującymi:

1. Umowa pomiędzy Rzeczpospolitą Polską a Federalną Republiką Niemiec o uproszczonej kontroli granicznej, podpisana w Warszawie dnia 29 lipca 1992 r.
2. Umowa pomiędzy Rzeczpospolitą Polską a Republiką Czeską o uproszczonej kontroli granicznej, podpisana w Pradze dnia 25 maja 1999 r.
3. Umowa pomiędzy Rzeczpospolitą Polską a Republiką Słowacką o uproszczonej kontroli granicznej, podpisana w Starej Lubowej dnia 29 listopada 2002 r.
4. Umowa pomiędzy Rzeczpospolitą Polską a Republiką Litewską o sprawach granicznych, podpisana w Wilnie dnia 14 września 1997 r.

Zgodnie z postanowieniami wyżej wymienionych umów oraz zgodnie z dwustronnymi protokołami ze spotkań (z udziałem polskiej straży granicznej oraz przedstawicieli służb granicznych krajów sąsiadujących) właściwe władze stron umów mogą wspólnie kontrolować ruch na wspólnych granicach swoich terytoriów. Polska uczestniczy w tego typu wspólnej kontroli ruchu granicznego.

PORTUGALIA

Portugalia stosuje art. 20 kodeksu.

RUMUNIA

Rumunia – Węgry

Dnia 27 kwietnia 2004 r. zawarto konwencję pomiędzy Rumunią a Republiką Węgierską w sprawie kontroli ruchu drogowego i kolejowego. Umowa pomiędzy Rumunią a Węgrami wdrażająca konwencję została podpisana dnia 21 grudnia 2006 r.

Rumunia – Bułgaria

Umowa o wspólnej kontroli granicznej pomiędzy tymi dwoma państwami została zawarta dnia 21 grudnia 2006 r.

SŁOWENIA

Dwustronne umowy o uproszczonej kontroli granicznej.

Umowa z Republiką Austrii:

- Umowa pomiędzy Republiką Słowenii a Republiką Austrii o uproszczonej kontroli granicznej w transporcie kolejowym i drogowym (Ur. l. RS nr 82/1989)
- Ustalenia w sprawie założenia wspólnych biur kontroli granicznej (Ur. l. RS nr 48/2004).

Umowa z Republiką Węgierską:

- Umowa pomiędzy Republiką Słowenii a Republiką Węgierską o kontroli granicznej w transporcie kolejowym i drogowym (Ur. l. RS nr 125/2000)
- Ustalenia pomiędzy rządem Republiki Słowenii a rządem Republiki Węgierskiej w sprawie wdrożenia w transporcie kolejowym Umowy pomiędzy Republiką Słowenii a Republiką Węgierską o kontroli granicznej w transporcie kolejowym i drogowym (Ur. l. RS nr 6/2001)
- Ustalenia pomiędzy rządem Republiki Słowenii a rządem Republiki Węgierskiej w sprawie wdrożenia w transporcie drogowym Umowy pomiędzy Republiką Słowenii a Republiką Węgierską o kontroli granicznej w transporcie kolejowym i drogowym (Ur. l. RS nr 59/2004).

Kontrole graniczne są przeprowadzane na zasadzie jednej kontroli na granicach państw pomiędzy Słowenią a Austrią oraz Słowenią a Węgrami.

SŁOWACJA

- Umowa pomiędzy Czechosłowacką Republiką Federalną a Republiką Austrii o ułatwieniach w odprawie granicznej w ruchu kolejowym, drogowym i wodnym, podpisana w Wiedniu dnia 17 czerwca 1991 r.

- Umowa pomiędzy rządem Republiki Słowackiej a Rządem Federalnym Austrii o założeniu punktów odprawy granicznej oraz odprawie granicznej w transporcie kolejowym podczas podróży, podpisana dnia 28 kwietnia 2004 r.
- Traktat pomiędzy Republiką Słowacką a Republiką Węgierską o odprawie granicznej w ruchu kolejowym, drogowym i wodnym, podpisany w Bratysławie dnia 9 października 2003 r.
- Umowa pomiędzy rządem Republiki Słowackiej a rządem Republiki Węgierskiej o wdrożeniu Traktatu pomiędzy Republiką Słowacką a Republiką Węgierską o odprawie granicznej w ruchu kolejowym, drogowym i wodnym, podpisanego w Bratysławie dnia 9 października 2003 r.
- Umowa pomiędzy Republiką Słowacką a Rzeczpospolitą Polską o usprawnieniach procedur odprawy granicznej w transporcie kolejowym i drogowym, podpisana w Starej Lubowej dnia 29 lipca 2002 r.
- Traktat pomiędzy Republiką Słowacką a Republiką Czeską o usprawnieniach procedur odprawy granicznej w transporcie kolejowym i drogowym, podpisany w Bratysławie dnia 24 maja 1999 r.

FINLANDIA

Finlandia nie ma wspólnych granic lądowych z państwami członkowskimi, które nie podlegają art. 20.

SZWECJA

Szwecja nie zawarła umów dwustronnych zgodnie z art. 17 ust. 1 kodeksu granicznego Schengen.

ISLANDIA

Islandia nie ma wspólnych granic lądowych z żadnym państwem członkowskim, dlatego postanowienia te nie mają zastosowania.

NORWEGIA

Norwegia nie zawarła umów dwustronnych tego typu.

Notyfikacje przewidziane w art. 37 rozporządzenia (WE) nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. ustanawiającego wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice („kodeks graniczny Schengen”)

Możliwość ustanowienia przez państwo członkowskie przepisów o obowiązku posiadania lub posiadania przy sobie dokumentów zgodnie z art. 21 lit. c)

(2008/C 18/03)

BELGIA

Obowiązek ten określa art. 38 dekretu królewskiego z dnia 8 października 1981 r. w sprawie wjazdu na terytorium, pobytu, osiedlania się i deportacji obywateli państw trzecich:

„Obywatel państwa trzeciego powyżej 15. roku życia zawsze musi posiadać przy sobie zezwolenie na pobyt lub osiedlenie się lub inny dokument pobytowy i okazać go na żądanie urzędnika właściwego organu”.

Artykuł 58: „Cudzoziemcy przebywający na terytorium Republiki Bułgarii przez okres do 3 miesięcy mają obowiązek udowodnić swoją tożsamość, okazując międzynarodowy dokument podróży, z którym wjechali do kraju, z wyjątkiem cudzoziemców, którzy posiadają czasowe zaświadczenie o statusie uchodźcy”.

2. *Ustawa o wjeździe, pobycie i wyjeździe z Republiki Bułgarii obywateli państw członkowskich UE oraz członków ich rodzin*

Artykuł 4 ust. 1: „Obywatele państw członkowskich UE wjeżdżają na terytorium Republiki Bułgarii i je opuszczają za okazaniem dowodu tożsamości lub paszportu”.

BUŁGARIA

O obowiązku posiadania pewnych dokumentów lub posiadania ich przy sobie stanowi ustawa o bułgarskich dokumentach tożsamości oraz ustawa o wjeździe, pobycie i wyjeździe z Republiki Bułgarii obywateli państw członkowskich UE oraz członków ich rodzin:

1. *Ustawa o bułgarskich dokumentach tożsamości*

Artykuł 6: „Obywatele mają obowiązek okazania dowodu tożsamości na żądanie uprawnionych urzędników”.

Artykuł 29 ust. 1: „Obywatel Bułgarii mieszkający w Bułgarii ma obowiązek złożenia wniosku o wydanie dowodu tożsamości w ciągu 30 dni od ukończenia 14. roku życia”.

Artykuł 55 ust. 1: „Cudzoziemiec, który ukończył 14. rok życia oraz uzyskał prawo przebywania w Republice Bułgarii przez okres co najmniej 3 miesięcy, otrzyma bułgarski dokument tożsamości dla cudzoziemców”.

Artykuł 57 ust. 1: „Bułgarskie dokumenty tożsamości dla cudzoziemców są ważne na terytorium Republiki Bułgarii wraz z międzynarodowym dokumentem podróży cudzoziemca”.

Artykuł 57 ust. 2: „Bezpaństwowcy oraz cudzoziemcy ubiegający się o azyl lub korzystający z prawa do azylu oraz uchodźcy mogą udowodnić swoją tożsamość jedynie za okazaniem bułgarskiego dokumentu tożsamości”.

REPUBLIKA CZESKA

O obowiązku okazywania przez cudzoziemców dokumentu podróży (dowodu tożsamości) na żądanie policji stanowi § 103 lit. d) ustawy nr 326/1999 Coll. o pobycie cudzoziemców na terytorium Republiki Czeskiej. Zgodnie z ustawą cudzoziemiec ma obowiązek okazania dokumentu podróży na żądanie policji.

DANIA

Artykuł 39 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach stanowi, że cudzoziemiec ma obowiązek – podczas wjazdu, pobytu i wyjazdu z kraju – posiadać przy sobie paszport lub dokument podróży, natomiast art. 39 ust. 3 pkt 1 stanowi, że w czasie pobytu w kraju cudzoziemiec musi okazać paszport lub dokument podróży władzom państwowym na żądanie.

Zgodnie z art. 39 ust. 4 pkt 1 obywatele państw skandynawskich nie podlegają tym obowiązkom, a pkt 2 tegoż artykułu stanowi, że minister integracji może wyłączyć innych cudzoziemców z obowiązku posiadania przy sobie paszportu lub innego dokumentu podróży (zob. art. 5 ust. 2 rozporządzenia o cudzoziemcach). Przepisy art. 5 ust. 2 rozporządzenia o cudzoziemcach są publikowane corocznie w duńskim dzienniku ustaw (*Statstidende*).

NIEMCY

§ 3 ust. 1, § 13 ust. 1 zdanie 2, § § 48, 82 Ustawy o pobycie (*Aufenthaltsgesetz*):

§ 3 – Obowiązek posiadania paszportu

1) Cudzoziemcy mogą wjechać na terytorium Republiki Federalnej lub na nim przebywać, jeżeli posiadają uznawany i ważny paszport lub dokument zastępczy w miejsce paszportu, chyba że na mocy rozporządzenia są oni zwolnieni z obowiązku posiadania paszportu.

2) Federalne Ministerstwo Spraw Wewnętrznych lub określony przez nie urząd w uzasadnionych przypadkach mogą przed wjazdem cudzoziemca zezwolić na wyjątek od obowiązku posiadania paszportu w celu przekroczenia granicy, a następnie pobytu na okres maksymalnie sześciu miesięcy.

§ 13 – Przekraczanie granicy

1) Wjazd na terytorium Republiki Federalnej oraz wyjazd z jej terytorium są dozwolone jedynie na dopuszczonych przejściach granicznych i w ciągu ustalonych godzin pracy, chyba że na mocy innych przepisów prawnych lub uzgodnień międzypaństwowych przewidziano wyjątki. Przy wjeździe oraz wyjeździe cudzoziemcy są obowiązani do posiadania uznawanego i ważnego paszportu lub dokumentu zastępczego w miejsce paszportu zgodnie z § 3 ust. 1 oraz do poddania się kontroli policyjnej przy przekraczaniu granicy.

2) Uznaje się, że cudzoziemiec wjechał na terytorium Republiki Federalnej dopiero wtedy, gdy na dopuszczonym przejściu przekroczył granicę i przeszedł przez przejście graniczne. W przypadku gdy przed decyzją w sprawie wydalenia (§ 15 niniejszej ustawy, § § 18, 18a ustawy o procedurze przyznawania azylu) lub w trakcie przygotowywania, zapewniania i wykonywania tego środka organy odpowiedzialne za kontrolę policyjną przy przekraczaniu granicy zezwalają na tymczasowe przekroczenie przez cudzoziemca granicy w określonym celu, nie ma miejsca wjazd w rozumieniu pierwszego zdania, o ile organy te mają możliwość kontrolowania pobytu danego cudzoziemca. W pozostałych przypadkach za wjazd cudzoziemca na terytorium Republiki Federalnej uznaje się moment przekroczenia granicy.

§ 48 – Obowiązki dotyczące dowodu osobistego

1) Cudzoziemiec jest zobowiązany do okazania, wręczenia lub tymczasowego pozostawienia swojego paszportu, dokumentu zastępczego w miejsce paszportu lub dokumentu zastępczego w miejsce dowodu osobistego oraz dokumentu pobytowego lub zaświadczenia o odroczeniu wydalenia na żądanie organów, którym powierzono wykonanie niniejszej ustawy, jeśli jest to niezbędne do realizacji lub zapewnienia środków zgodnie z niniejszą ustawą.

2) Cudzoziemiec, który nie posiada paszportu ani nie jest w stanie w wymagany sposób uzyskać paszportu, podlega

obowiązkowi wylegitymowania się poprzez okazanie zaświadczenia o dokumencie pobytowym lub o odroczeniu wydalenia, o ile zaświadczenie takie zawiera dane osobowe oraz fotografię i jest uznane za dokument zastępczy w miejsce dowodu osobistego.

3) W przypadku gdy cudzoziemiec nie posiada ważnego paszportu lub dokumentu zastępczego w miejsce paszportu, jest zobowiązany do współdziałania na rzecz uzyskania dokumentu tożsamości, jak również do okazania, wręczenia i pozostawienia na żądanie organom, którym powierzono wykonanie niniejszej ustawy, wszelkich znajdujących się w jego posiadaniu aktów i innych dokumentów, które mogą być przydatne do ustalenia jego tożsamości i obywatelstwa oraz do stwierdzenia i wyegzekwowania możliwości jego wydalenia do innego państwa. Jeżeli cudzoziemiec nie wywiąże się z obowiązku określonego w pierwszym zdaniu oraz istnieją podstawy do przypuszczenia, że jest on w posiadaniu tego rodzaju dokumentów, może on zostać przeszukany, jak również mogą zostać przeszukane wwieszone przez niego rzeczy. Cudzoziemiec zobowiązany jest do podporządkowania się tym środkom.

§ 82 – Współdziałanie cudzoziemca

1) Cudzoziemiec jest zobowiązany do bezzwłocznego powiadomienia o swoich sprawach oraz korzystnych dla niego okolicznościach, jeżeli nie są one oczywiste lub znane, oraz bezzwłocznego przedłożenia niezbędnych dokumentów poświadczających jego sytuację osobistą, pozostałych niezbędnych zaświadczeń i zezwoleń, jak i innych niezbędnych dokumentów poświadczających, jakie może przedstawić.

Urząd ds. Cudzoziemców może w tym celu wyznaczyć mu odpowiedni termin. Okoliczności zgłoszone po upływie tego terminu, jak również przedłożone po tym terminie dokumenty poświadczające, mogą nie zostać uwzględnione.

2) Ustęp 1 stosuje się odpowiednio w postępowaniu odwoławczym.

3) Cudzoziemiec zostaje powiadomiony o swoich obowiązkach zgodnie z ust. 1, jak również o swoich podstawowych prawach i obowiązkach zgodnie z niniejszą ustawą, w szczególności o zobowiązaniach wynikających z § § 44a, 48, 49 i 81 oraz o możliwości złożenia wniosku zgodnie z § 11 ust. 1 zdanie 3. Jeżeli został wyznaczony odnośny termin, cudzoziemca należy powiadomić o skutkach niedotrzymania takiego terminu.

4) W zakresie, w jakim jest to konieczne do przygotowania i wykonania środków zgodnie z niniejszą ustawą oraz postanowieniami prawnymi dotyczącymi cudzoziemców zawartymi w innych ustawach, można zarządzić, aby cudzoziemiec stawił się osobiście we właściwym urzędzie, jak i przedstawicielstwach państwa, którego obywatelstwo przypuszczalnie posiada, a także aby poddał się badaniu lekarskiemu w celu określenia zdolności do odbycia podróży. Jeżeli cudzoziemiec nie podporządkuje się zarządzeniu zgodnie ze zdaniem pierwszym, może

zostać ono wyegzekwowane przymusowo. Zastosowanie mają § 40 ust. 1 i 2, § 41 oraz § 42 ust. 1 zdanie 1 i 3 Federalnej ustawy o policji.

ESTONIA

Wymóg posiadania dokumentów tożsamości oraz zasady dotyczące ich ważności i weryfikacji zapisano w ustawie o dokumentach tożsamości (opublikowanej w Riigi Teataja (Dziennik Ustaw) I 1999, 25, 365; 2006, 29, 221), art. 5–8 oraz 17–18¹.

O wymogu posiadania dokumentu tożsamości podczas przekraczania granicy państwa stanowi ustawa o granicy państwa (opublikowana w Riigi Teataja (Dziennik Ustaw) I 1994, 54, 902; 2006, 26, 191), art. 11¹–11².

O powiadamianiu i sprawdzaniu cudzoziemców stanowi ustawa o cudzoziemcach (opublikowana w Riigi Teataja (Dziennik Ustaw) I 1993, 44, 637; 2007, 9, 44), art. 15–15¹.

GRECJA

O obowiązku posiadania lub posiadania przy sobie dokumentów obejmującym cudzoziemców będących obywatelami państw trzecich stanowią art. 6 i 8 ustawy nr 3386/2005 regulującej wjazd oraz pobyt cudzoziemców w Grecji. W szczególności art. 6 ust. 1 oraz 2 stanowią, że obywatele państw trzecich, którzy wjeżdżają do Grecji, muszą posiadać paszport z wizą, jeśli wymagają tego wiążące międzynarodowe konwencje, prawo wspólnotowe oraz przepisy krajowe. Ponadto art. 8 ust. 2 ustawy nr 3386/2005 zakazuje wjazdu do Grecji obywatelom państw trzecich, jeśli nie posiadają oni paszportu lub innego dokumentu podróży gwarantującego ich powrót do kraju pochodzenia lub tranzytu ani wymaganych dokumentów uzasadniających cel ich podróży.

HISZPANIA

Hiszpański system prawny przewiduje obowiązek posiadania i okazania dokumentów potwierdzających tożsamość, obejmujący zarówno obywatele hiszpańskich, jak i cudzoziemców. Te dwie zasady zostały przewidziane w następujących przepisach:

a) *wobec obywateli Hiszpanii:*

Artykuł 2 dekretu królewskiego nr 1553/2005 z dnia 23 grudnia 2005 r. regulującego wydawanie krajowego dokumentu tożsamości oraz kwestie podpisu elektronicznego stanowi, co następuje:

1. „Obywatele Hiszpanii, którzy ukończyli 14. rok życia, mają obowiązek uzyskania krajowego dokumentu tożsamości”.
2. „Wszystkie osoby zobowiązane do uzyskania krajowego dokumentu tożsamości mają również obowiązek okazania go na żądanie władz lub upoważnionych podmiotów”.

Artykuł 9 ustawy organicznej nr 1/1992 z dnia 21 lutego 1992 r. o ochronie bezpieczeństwa obywateli stanowi o prawie obywateli Hiszpanii do otrzymania krajowego dokumentu tożsamości od czternastego roku życia oraz o obowiązku uzyskania tego dokumentu.

Artykuł 20 tej samej ustawy organicznej uprawnia podmioty upoważnione przez siły bezpieczeństwa oraz organy bezpieczeństwa do żądania okazania dowodu tożsamości na ulicy w ramach zapobiegania działalności przestępczej oraz prowadzenia śledztwa w związku z działalnością przestępczą. W przypadku sprzeciwu lub odmowy stosuje się przepisy kodeksu karnego oraz kodeksu postępowania karnego.

b) *wobec cudzoziemców:*

Artykuł 4 ust. 1 ustawy organicznej nr 14/2003 z dnia 20 listopada 2003 r. zmieniającej ustawę organiczną nr 4/2000 z dnia 11 stycznia 2000 r. o prawach i wolnościach cudzoziemców w Hiszpanii oraz o ich integracji społecznej, zmienioną ustawą organiczną nr 8/2000 z dnia 22 grudnia 2000 r., przewiduje obowiązek posiadania przez cudzoziemców na terytorium Hiszpanii dokumentów potwierdzających ich tożsamość oraz sytuację prawną w Hiszpanii.

„Cudzoziemcy na terytorium Hiszpanii mają prawo i obowiązek posiadać dokumenty potwierdzające ich tożsamość, wydane przez właściwe władze kraju pochodzenia lub kraju, z którego przybyli, a także dokumenty potwierdzające ich sytuację w Hiszpanii”.

Artykuł 100 ust. 2 dekretu królewskiego nr 2393/2004 z dnia 30 grudnia 2004 r. przyjmującego rozporządzenie wykonawcze w sprawie ustawy organicznej nr 4/2000 z dnia 11 stycznia 2000 r. o prawach i wolnościach cudzoziemców w Hiszpanii oraz o ich integracji społecznej stanowi, co następuje:

„Cudzoziemcy mają obowiązek okazać dokumenty potwierdzające ich tożsamość oraz sytuację prawną w Hiszpanii na żądanie władz lub upoważnionych podmiotów”.

Artykuł 11 ustawy organicznej nr 1/1992 z dnia 21 lutego 1992 r. o ochronie bezpieczeństwa obywateli stanowi o obowiązku posiadania przez cudzoziemców na terytorium Hiszpanii dokumentów potwierdzających ich tożsamość oraz sytuację prawną w Hiszpanii.

FRANCJA

Francuskie ustawodawstwo przewiduje ten obowiązek w art. L.611-1 ustawy o wjeździe i pobycie cudzoziemców oraz o prawie do azylu (*Code de l'entrée et du séjour des étrangers et du droit d'asile, CESEDA*), który stanowi, że oprócz poddania się kontroli tożsamości lub w jej następstwie cudzoziemcy powinni być w stanie okazać dokumenty, które pozwalają im na podróżowanie lub pobyt na terytorium Francji, na żądanie funkcjonariuszy policji sądowej oraz pod nadzorem tych funkcjonariuszy, podmiotów upoważnionych oraz ich zastępców.

WŁOCHY

Ustawodawstwo krajowe przewiduje w art. 3 „Testo Unico Leggi di Pubblica Sicurezza” z dnia 18 czerwca 1931 r. nr 773 (T.U.L.P.S.) możliwość posiadania dokumentu tożsamości. Wyżej wymieniony artykuł stanowi, że: „zgodnie ze wzorem przyjętym przez ministerstwo spraw wewnętrznych burmistrz wydaje dowód tożsamości osobom powyżej 15. roku życia zamieszkującym w danej gminie na ich wniosek”.

W odniesieniu do obowiązku posiadania przy sobie dokumentu tożsamości art. 4 wyżej wymienionej ustawy T.U.L.P.S. stanowi, że policja w ramach swoich uprawnień może nakazać osobie niebezpiecznej lub podejrzananej uzyskanie dowodu tożsamości i okazywanie go na każde żądanie policji.

Analiza tych artykułów pokazuje, że obowiązek posiadania przy sobie wyżej wymienionego dokumentu dotyczy tylko osób niebezpiecznych lub podejrzanych; inne osoby (niebędące osobami niebezpiecznymi ani podejrzanymi) mają jedynie obowiązek, przewidziany w art. 651 kodeksu karnego, udzielić urzędnikowi państwowemu informacji o swojej tożsamości i sytuacji na żądanie.

Cudzoziemcy legalnie przebywający w kraju mają prawo do wpisu w rejestrze gminy, w której zamieszkują, oraz prawo posiadania dowodu tożsamości, który staje się nieważny w przypadku wyjazdu z kraju.

CYPR

Rozporządzenie WE nr 562/2006 stanowi, że zniesienie kontroli granicznej na granicach wewnętrznych nie wpływa na możliwość ustanowienia przez państwo członkowskie przepisów o obowiązku posiadania lub posiadania przy sobie dokumentów.

Republika Cypryjska ma taki przepis w ustawodawstwie krajowym. Na mocy ustawy o rejestracji mieszkańców z 2006 r. (L.13 (I)/2006) każdy policjant na służbie, urzędnik organu rejestrującego lub inna osoba upoważniona na piśmie przez dyrektora Departamentu Migracji i Rejestru Cywilnego może żądać od dowolnej osoby okazania dowodu tożsamości. Jeśli osoba ta nie okaże takiego dowodu w określonym terminie, popełnia przestępstwo i podlega karze pozbawienia wolności do roku lub karze grzywny do 1 000 CYP lub zarówno karze pozbawienia wolności, jak i karze grzywny. Ponadto, zgodnie z ustawą o policji (L.73(I)/2004), art. 28, każdy policjant ma prawo do zatrzymania, aresztowania i przeszukania dowolnej osoby, jeśli: i) widzi, że ta osoba wykonuje czynność, ii) podejrzewa, że ta osoba dopuszcza się czynu lub jest w posiadaniu rzeczy lub iii) widzi, że ta osoba jest w posiadaniu rzeczy, na którą wymagane jest zezwolenie zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa i może żądać okazania takiego zezwolenia.

ŁOTWA

Rozporządzenie Rady Ministrów Republiki Łotewskiej nr 499 z dnia 4 listopada 2002 r. „Zasady dotyczące terenów przygranicznych oraz reżimu granicznego Republiki Łotewskiej” stanowi, że wszystkie osoby od 15. roku życia muszą posiadać przy sobie dokument tożsamości podczas przebywania na terenie przygranicznym (nie szerszym niż 2 km od linii granicy państwa) wzdłuż lądowej granicy Republiki Łotewskiej. W innych przypadkach ustawodawstwo Republiki Łotewskiej nie wymaga ciągłego posiadania przy sobie dokumentów tożsamości.

LITWA

Zgodnie z ustawodawstwem litewskim obywatele Litwy i państw członkowskich UE nie mają obowiązku posiadania przy sobie dokumentów tożsamości.

Zgodnie z art. 17 ust. 5 ustawy o granicy państwa i jej ochronie wszyscy obywatele znajdujący się w strefie przygranicznej muszą posiadać przy sobie dokument tożsamości.

Wszyscy obywatele Litwy od 16. roku życia muszą uzyskać i posiadać krajowy dokument tożsamości lub paszport. Zgodnie z ustawą o statusie prawnym cudzoziemców obywatele państw członkowskich UE muszą posiadać dokument tożsamości, a wszyscy obywatele krajów trzecich mają obowiązek posiadania przy sobie dokumentu tożsamości.

LUKSEMBURG

Cudzoziemcy mają obowiązek ciągłego posiadania przy sobie zezwolenia na pobyt.

WĘGRY

Artykuł 61 ust. 3 ustawy nr XXXIX z 2001 r. o wjeździe i pobycie cudzoziemców na terytorium stanowi, że wszyscy cudzoziemcy – na żądanie władz – muszą być w stanie okazać dokument podróży, zezwolenie na pobyt lub dokument pozwalający na ustalenie ich tożsamości.

MALTA

Należy zauważyć, że ustawa imigracyjna (Cap. 217) stanowi obecnie, iż paszport lub inny ważny dokument musi być okazany przy wjeździe. Nie istnieją natomiast przepisy mówiące o konieczności stałego posiadania przy sobie takiego dokumentu.

Jednakże w praktyce w razie konieczności władze krajowe mogą zażądać od obywateli państw trzecich okazania ważnego dokumentu. Z tego względu oczekuje się od nich stałego posiadania takiego dokumentu podczas pobytu na Malcie.

NIDERLANDY

W Niderlandach osoby od 14. roku życia mają obowiązek, na mocy ustawy o wymogach identyfikacji [*Wet op de identificatieplicht*], przedstawienia dowodu tożsamości do wglądu na pierwsze żądanie (wymóg identyfikacji). Taka sama zasada dotyczy cudzoziemców.

Artykuł 4.21 dekretu o cudzoziemcach [*Vreemdelingenbesluit, „Vb”*] określa dokumenty, które mogą być używane przez osoby do identyfikacji w Niderlandach zgodnie z art. 50.1 ustawy o cudzoziemcach. Artykuł ten rozróżnia następujące grupy:

- cudzoziemcy przebywający na terytorium legalnie na mocy zezwolenia na pobyt na czas określony lub nieokreślony,
- cudzoziemcy przebywający na terytorium legalnie jako obywatele Wspólnoty,
- cudzoziemcy, którzy złożyli wniosek o wydanie zezwolenia na pobyt dla azylanta na czas określony,
- cudzoziemcy inni niż powyżsi.

W konkretnych przypadkach wyróżnia się następujące kategorie:

- a) cudzoziemcy przebywający na terytorium legalnie na mocy zezwolenia na pobyt na czas określony lub nieokreślony (art. 8 lit. a)–d) ustawy o cudzoziemcach) otrzymują jako dokument tożsamości odrębny dokument pobytowy zgodnie z załącznikami 7a–7d do ustawy o cudzoziemcach;
- b) cudzoziemcy przebywający na terytorium legalnie jako obywatele państw członkowskich UE/EKG lub Szwajcarii, zgodnie z art. 8 lit. e) ustawy o cudzoziemcach – ważny paszport lub dowód tożsamości. Cudzoziemcy przebywający na terytorium legalnie zgodnie z art. 8 lit. e) ustawy o cudzoziemcach jako członkowie rodziny obywatela państwa członkowskiego UE/EKG lub Szwajcarii, lecz mający inne obywatelstwo:
 - ważny paszport z wymaganą wizą wjazdową, jeśli od wjazdu do kraju minęło mniej niż trzy miesiące,
 - ważny paszport ze stemplem określającym datę wjazdu, jeżeli nie jest wymagana wiza wjazdowa oraz jeśli od wjazdu do kraju minęło mniej niż trzy miesiące,
 - ważny paszport z oświadczeniem wydanym przez właściwe władze, potwierdzającym, że złożono wniosek o zezwolenie na pobyt, jeśli od wydania takiego oświadczenia nie minęło sześć miesięcy,
 - karta pobytowa zgodnie z załącznikiem 7e do ustawy o cudzoziemcach;
- c) cudzoziemcy, którzy złożyli wniosek o wydanie zezwolenia na pobyt dla azylanta na czas określony, otrzymują dokument tożsamości zgodnie z załącznikiem 7f do ustawy o cudzoziemcach w dniu otrzymania zezwolenia;
- d) cudzoziemcy przebywający na terytorium legalnie zgodnie z art. 8 lit. j) ustawy o cudzoziemcach ze względu na

trudności w usunięciu ich z terytorium zgodnie z art. 64 ustawy o cudzoziemcach oraz osoby przebywające na terytorium legalnie w wyniku moratorium na wyjazd otrzymują jako dowód tożsamości dokument pobytowy zgodnie z załącznikiem 7f2 do ustawy o cudzoziemcach (dokument W2), jeśli nie posiadają jeszcze ważnego dokumentu służącego do przekraczania granicy;

- e) (domniemane) ofiary przemytu ludzi, przebywające na terytorium legalnie zgodnie z art. 8.k ust. Vw, otrzymują dokument pobytowy zgodnie z załącznikiem 7f2 do ustawy o cudzoziemcach (dokument W2), jeśli nie posiadają jeszcze ważnego dokumentu służącego do przekraczania granicy;
- f) małoletni cudzoziemiec pozbawiony opieki, oczekujący na decyzję w sprawie wniosku o przedłużenie ważności lub zmianę zezwolenia na pobyt wystawionego uprzednio na takich warunkach, otrzyma dokument pobytowy zgodnie z załącznikiem 7f2 do ustawy o cudzoziemcach (dokument W2), jeśli nie posiada jeszcze ważnego dokumentu służącego do przekraczania granicy;
- g) inni cudzoziemcy.

W przypadku innych cudzoziemców odpowiedni dokument tożsamości jest ważnym dokumentem służącym do przekraczania granic zgodnie z wymogami ust. Vb dotyczącymi wjazdu do Niderlandów lub ważnym dokumentem służącym do przekraczania granic, zawierającym ważną wizę. Dokumenty służące do przekraczania granicy Niderlandów spełniają wymogi określone w art. 2.3 ust. Vb. Dotyczy to nie tylko cudzoziemców, którzy mają prawo do pobytu na czas nieokreślony, lecz również cudzoziemców przebywających w kraju nielegalnie. Dokument W2 może zostać wydany tylko w wyjątkowych sytuacjach, biorąc pod uwagę przede wszystkim fakt, że daną osobę już zwolniono z wymogu okazania paszportu.

Szczególna zasada określona w art. 2.4 ust. Vb dotyczy pasażerów przejeżdżających tranzytem. Cudzoziemcy posiadający dokument pobytowy z innego państwa członkowskiego Schengen mogą poruszać się na terytorium objętym Układem z Schengen bez wazy przez okres do trzech miesięcy. W takim przypadku muszą posiadać ważny dokument podróży.

Artykuł 50 ustawy o cudzoziemcach

1. Urzędnicy zajmujący się kontrolą graniczną oraz nadzorem cudzoziemców mają prawo zatrzymać osoby w celu ustalenia ich tożsamości, obywatelstwa oraz sytuacji w zakresie prawa do pobytu na terytorium, z uwagi na fakty i okoliczności, które – patrząc obiektywnie – pozwalają na uzasadnione podejrzenie, że pobyt jest nielegalny, lub w celu zapobieżenia nielegalnemu pobytowi na terytorium po przekroczeniu granicy. Każda osoba twierdząca, że ma obywatelstwo niderlandzkie, ale nie mogąca tego udowodnić, może zostać poddana środkom przymusu określonym w ust. 2 i 5. Dokumenty, w posiadaniu których musi znajdować się cudzoziemiec, służące do ustalenia jego tożsamości, obywatelstwa i sytuacji w zakresie prawa do pobytu, zostaną określone w drodze rozporządzenia Rady Ministrów.

2. Jeśli tożsamości zatrzymanej osoby nie można ustalić od razu, może ona zostać przeniesiona do przeznaczonego do tego miejsca przesłuchań. Osoba ta nie może być tam przetrzymywana dłużej niż sześć godzin pod warunkiem, że czas ten nie obejmuje godzin od północy do 9 rano.

3. Jeżeli tożsamość zatrzymanej osoby można ustalić od razu oraz jeśli się okaże, że osoba ta nie ma prawa do legalnego pobytu lub jeśli nie wiadomo od razu, czy osoba ta ma prawo do legalnego pobytu, może ona zostać przeniesiona do przeznaczonego do tego miejsca przesłuchań. Osoba ta nie może być tam przetrzymywana dłużej niż sześć godzin pod warunkiem, że czas ten nie obejmuje godzin od północy do 9 rano.

4. Jeżeli nadal istnieją powody do podejrzewania, że zatrzymana osoba nie ma prawa do legalnego pobytu, dowódca *Royal Marechaussee* lub komisarz policji kierujący jednostką, w której przebywa ta osoba, może w interesie śledztwa wydłużyć okres wspomniany w ust. 2 i 3 maksymalnie do 48 godzin.

5. Urzędnicy wymienieni w ust. 1 mają prawo do przeszukania ubrania i osoby zatrzymanego, jak również jego bagażu.

6. Bardziej szczegółowe przepisy zostaną określone w drodze rozporządzenia Rady Ministrów dotyczącego stosowania powyższych ustępów niniejszego artykułu.

Artykuł 4.21 dekretu o cudzoziemcach z 2000 r.

1. Dokumenty określone w ostatnim zdaniu ustawy w art. 50.1 to:

a) w przypadku cudzoziemców przebywających na terytorium legalnie zgodnie z art. 8 lit. a)–d) ustawy: dokument wydany przez właściwe władze potwierdzający ten fakt, którego wzór określa rozporządzenie ministra;

b) w przypadku cudzoziemców przebywających na terytorium legalnie zgodnie z art. 8 lit. e) ustawy: ważny paszport lub ważny dowód tożsamości, jeśli są to obywatele państwa zgodnie z art. 8 ust. 7 pkt 1 lub, w przypadku gdy nie posiadają obywatelstwa:

1. ważny paszport z wymaganą wizą wjazdową, jeśli od wjazdu do kraju minęło mniej niż trzy miesiące;
2. ważny paszport ze stemplem określającym datę wjazdu, jeżeli nie jest wymagana wiza wjazdowa oraz jeśli od wjazdu do kraju minęło mniej niż trzy miesiące;
3. ważny paszport z oświadczeniem wydanym przez właściwe władze, wymienione w art. 8.13 ust. 4, potwierdzającym, że złożono wniosek o zezwolenie na pobyt, jeśli od wydania ostatniego takiego oświadczenia nie minęło 6 miesięcy;
4. dokument pobytowy wydany przez właściwe władze zgodnie z art. 8.13 ust. 5 lub art. 8.20 ust. 1;

c) w przypadku cudzoziemców, którzy złożyli wniosek o wydanie zezwolenia na czasowy pobyt dla azyłanta zgodnie z art. 28 ustawy: dokument wydany przez właściwe władze potwierdzający ten fakt, którego wzór określa rozporządzenie ministra;

d) w przypadku cudzoziemców innych niż wymienieni w lit. c), których pobyt jest legalny zgodnie z art. 8 lit. f), g), h), j) lub k) ustawy i którzy nie mają ważnego dokumentu uprawniającego do przekroczenia granicy w rozumieniu ustawy: dokument wydany przez właściwe władze, którego wzór określa rozporządzenie ministra, wraz z dodatkowym formularzem zgodnie z art. 4.29 ust. 3, na którym odnotowano sytuację w zakresie prawa do pobytu;

e) w przypadku innych cudzoziemców – ważny dokument uprawniający do przekroczenia granicy, wymagany do wjazdu na terytorium Niderlandów w rozumieniu ustawy lub dokument uprawniający do przekroczenia granicy, w którym umieszczono wymaganą wizę lub odnotowano sytuację w zakresie prawa do pobytu.

2. Dzieci do 12. roku życia nie otrzymują wyżej wymienionych dokumentów z wyjątkiem dokumentów wymienionych w ust. 1 lit. a) lub b), chyba że zdaniem ministra istnieje racjonalne uzasadnienie wydania takiego dokumentu.

3. Dokument w ust. 1 lit. a)–d) będzie zawierał adnotację stwierdzającą, czy cudzoziemiec ma pozwolenie na pracę i czy takie pozwolenie jest wymagane zgodnie z ustawą o pracy cudzoziemców [*Wet arbeid vreemdelingen*].

4. Jeżeli pobyt w Niderlandach cudzoziemców określonych w ust. 1 lit. a) lub b) podlega ograniczeniom wymienionym w art. 3.4 ust. 4, w dokumencie umieszcza się następującą adnotację: „korzystanie z zasobów państwa może mieć wpływ na prawo do pobytu” [*„beroep op de publieke middelen kan gevolgen hebben voor verblijfsrecht”*].

AUSTRIA

§ 2 ustawy federalnej o systemie paszportowym dla obywateli Austrii (ustawa paszportowa z 1992 r.), austriacki federalny dziennik ustaw (BGBl.) nr 1992/839 w wersji z BGBl. I 2006/44

Wjazd i wyjazd z kraju

1) Wobec braku odmiennego określenia w umowach międzyrządowych lub odmiennej praktyki międzynarodowej, obywatele Austrii (obywatele) muszą posiadać ważny dokument podróży (paszport lub duplikat paszportu) w celu wjazdu na terytorium Republiki Federalnej lub opuszczenia go. Niezależnie od obowiązków określonych w § 24 ust. 1 obywatelowi nieposiadającemu ważnego dokumentu podróży, lecz będącemu w stanie udowodnić swoje obywatelstwo i tożsamość, nie można odmówić wjazdu.

2) Jeżeli rząd federalny ma prawo zawrzeć umowy międzyrządowe zgodnie z art. 66 ust. 2 konstytucji Austrii (B-VG) oraz w zakresie, w jakim ma takie prawo, rząd może w celu ułatwienia podróży zagranicznych zawierać umowy międzynarodowe umożliwiające obywatelom podróżowanie do innych państw oraz wjazd na terytorium Republiki Federalnej na podstawie dokumentów innych niż wymienione w ust. 1. Jeśli umowy te ułatwiają podróż na tereny przygraniczne państw sąsiadujących z Republiką Austrii, mogą zawierać ustalenia umożliwiające korzystanie z takich ułatwień jedynie obywatelom zamieszkującym na terenach przygranicznych Republiki.

Umowy w rozumieniu § 2 ust. 2 PassG:

- Umowa pomiędzy Republiką Austrii a Socjalistyczną Federalną Republiką Jugosławii o lokalnym ruchu przygranicznym (obecnie z Republiką Słowenii), austriacki federalny dziennik ustaw nr 379/1968 w wersji z austriackiego federalnego dziennika ustaw nr 143/1996 – zob. art. 3, 4 i 7 (obecnie zmieniana)
- Umowa pomiędzy Republiką Austrii a Konfederacją Szwajcarską o pasażerskich przejściach granicznych w lokalnym ruchu przygranicznym, austriacki federalny dziennik ustaw nr 164/1974 – zob. art. 2–4 oraz 7–9

§ 15 austriackiej ustawy federalnej o użyciu policji ds. cudzoziemców, wydawaniu dokumentów cudzoziemcom oraz wydawaniu dokumentów wjazdowych (ustawa o policji ds. cudzoziemców z 2005 r. – FPG), austriacki federalny dziennik ustaw I nr 100/2005

Warunek legalnego wjazdu na terytorium Republiki Federalnej

1) Wobec braku odmiennego określenia w prawie federalnym lub umowach międzynarodowych lub odmiennej praktyki międzynarodowej, cudzoziemcy muszą posiadać ważny dokument podróży w celu legalnego wjazdu na terytorium Republiki Federalnej (obowiązek paszportowy).

Inne dokumenty podróży w rozumieniu § 15 ust. 1 FPG:

- Paszport (§ 88–93 FPG)
- Dokument podróży przewidziany konwencją (§ 94 FPG)
- Dowód tożsamości ze zdjęciem dla osób korzystających z przywilejów i immunitetów (§ 95 FPG)
- Awaryjny dokument podróży dla obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej (§ 96 FPG)
- Dokument podróży w przypadku repatriacji obywateli państw trzecich (§ 97 FPG)

§ 16 ustawy o policji ds. cudzoziemców z 2005 r. (FPG), austriacki federalny dziennik ustaw I nr 100/2005

Ogólne warunki dotyczące obowiązku paszportowego

1) Jeżeli wymaga tego interes publiczny, zwłaszcza w zakresie paszportów i policji ds. cudzoziemców oraz polityki

zagranicznej, federalny minister spraw wewnętrznych ma prawo, w porozumieniu z federalnym ministrem spraw zagranicznych, wydać rozporządzenie określające pewne formy dokumentów podróży wydawanych przez państwa inne niż państwa będące stroną Traktatu jako nieodpowiednie do spełnienia obowiązku paszportowego.

2) Cudzoziemcy wpisani we wspólnym dokumencie podróży mogą wjechać do kraju lub wyjechać z niego wyłącznie w towarzystwie posiadacza tego dokumentu podróży. Wymóg ten nie dotyczy przypadków podjęcia czynności związanych z deportacją lub transportem zagranicznym zgodnie z art. 5–10.

3) Cudzoziemcy, którym wydano wspólny paszport, spełniają obowiązek paszportowy, ale wolno im wjechać do kraju i wyjechać z niego tylko razem. Każdy członek podróżującej grupy musi posiadać dokument wydany przez władze, potwierdzający jego tożsamość. Wymóg ten nie dotyczy przypadków podjęcia czynności związanych z deportacją lub transportem zagranicznym zgodnie z art. 5–10.

§ 17 ustawy o policji ds. cudzoziemców z 2005 r. (FPG), austriacki federalny dziennik ustaw I nr 100/2005

Ograniczenia obowiązku paszportowego

1) Jeżeli rząd federalny ma prawo zawrzeć umowy międzyrządowe zgodnie z art. 66 ust. 2 konstytucji Austrii (B-VG) oraz w zakresie, w jakim ma do tego prawo, rząd może, pod warunkiem wzajemności, zezwolić cudzoziemcom podlegającym obowiązkowi paszportowemu na wjazd do kraju, czasowy pobyt na terytorium Republiki Federalnej oraz opuszczenie kraju na podstawie dokumentu podróży innego niż wymienione w § 15 ust. 1 i § 16 ust. 3. Tacy cudzoziemcy spełniają obowiązek paszportowy.

2) Umowy wspomniane w ust. 1, których celem jest ułatwienie podróży do terenów przygranicznych Republiki Austrii, mogą przewidywać, że cudzoziemcy, którzy wjechali do kraju na podstawie dokumentu podróży tego typu, mogą przebywać na terenach przygranicznych Republiki Austrii. W takich przypadkach umowy międzynarodowe mogą również stanowić, że dokument potrzebny do wjazdu do kraju, czasowego pobytu w kraju oraz opuszczenia go musi zostać zatwierdzony przez władze austriackie.

3) Jeżeli wymaga tego interes publiczny, federalny minister spraw wewnętrznych ma prawo, w porozumieniu z federalnym ministrem spraw zagranicznych, wydać rozporządzenie w sprawie pewnych cudzoziemców podlegających obowiązkowi paszportowemu, którym wolno wjechać na terytorium Republiki Federalnej Austrii, zostać na czasowy pobyt oraz opuścić kraj na podstawie innych dokumentów. Tacy cudzoziemcy spełniają obowiązek paszportowy.

4) Obywatele EOG oraz Szwajcarii również mogą spełniać obowiązek paszportowy poprzez posiadanie dowodu tożsamości oraz wjechać na terytorium Republiki Federalnej Austrii, zostać na czasowy pobyt i opuścić kraj na podstawie tego typu dokumentu podróży.

Umowy w rozumieniu § 17 ust. 1 FPG:

Umowa pomiędzy członkami Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego o statusie ich sił (umowa o statusie sił NATO), austriacki federalny dziennik ustaw III nr 135/1998 w wersji z austriackiego federalnego dziennika ustaw III nr 96/1999 w połączeniu z umową pomiędzy państwami-członkami NATO oraz innymi państwami uczestniczącymi w partnerstwie dla pokoju o statusie ich sił (umowa NATO Pfp), austriacki federalny dziennik ustaw III nr 136/1998 w wersji opublikowanej w austriackim federalnym dzienniku ustaw III nr 178/1998 – zob. art. III ust. 1 umowy pomiędzy członkami NATO o statusie ich sił

Umowy w rozumieniu § 17 ust. 2 FPG (zob. umowy w rozumieniu § 2 ust. 2 austriackiej ustawy paszportowej (PassG))

§ 18 ustawy o policji ds. cudzoziemców z 2005 r. (FPG), BGBl. I nr 100/2005

Wyjątki od obowiązku paszportowego

1) Cudzoziemcy nie podlegają obowiązkowi paszportowemu w przypadku:

1. wydania potwierdzenia przyjęcia (§ 19);
2. wydania prawa do czasowego pobytu zgodnie z austriacką ustawą o prawie osiedlania się i czasowego pobytu, jeśli cudzoziemiec nie posiada żadnego dokumentu podróży lub
3. tranzytu (§ 48).

2) Cudzoziemcom, którym przyznano prawo do azylu lub ochrony uzupełniającej w Austrii, a którzy nie mają ważnego dokumentu podróży, lecz są w stanie przedstawić dowód tożsamości *prima facie*, nie wolno – niezależnie od ich obowiązków z tytułu § 120 i 121 – odmówić wjazdu do kraju.

§ 19 FPG – potwierdzenie przyjęcia

1) Potwierdzenie przyjęcia jest wystawiane na żądanie właściwych władz innego państwa cudzoziemcowi podlegającemu nakazowi wydalenia z terytorium tego państwa na terytorium Republiki Federalnej Austrii, którego Republika Austrii ma obowiązek przyjąć na mocy umów międzynarodowych (art. 4), konwencji Wspólnoty Europejskiej lub praktyki międzynarodowej.

2) Potwierdzenie przyjęcia musi być wyraźnie oznaczone jako takie; musi zawierać informacje o tożsamości i obywatelstwie cudzoziemca.

3) Wobec braku odmiennego określenia w umowach międzynarodowych lub w konwencji Wspólnoty Europejskiej okres ważności potwierdzenia przyjęcia musi być wystarczający, aby umożliwić cudzoziemcowi powrót. Na potrzeby wjazdu do kraju należy również podać konkretne przejście graniczne lub konkretne miejsce w państwie będącym stroną Traktatu.

4) Jeżeli rząd federalny ma prawo zawrzeć umowy międzyrządowe zgodnie z art. 66 ust. 2 konstytucji Austrii (B-VG) oraz w zakresie, w jakim ma do tego prawo, rząd może, pod warunkiem wzajemności, wyrazić zgodę na powrót do Republiki Federalnej osób, które wjechały na terytorium innego państwa nielegalnie lub które nie spełniają lub już nie spełniają warunków wjazdu do tego kraju lub czasowego pobytu tamże (konwencja o powtórnym przyjęciu).

§ 23 ustawy o policji ds. cudzoziemców z 2005 r. (FPG), austriacki federalny dziennik ustaw I nr 100/2005

Zaświadczenie lekarskie

1) Aby zapobiec zagrożeniu zdrowia publicznego, austriacki minister zdrowia i spraw kobiet może wydać rozporządzenie wskazujące państwa, w których występuje znacznie podwyższone ryzyko zakażenia:

1. chorobą podlegającą obowiązkowi zgłoszenia, łatwo przenoszoną w normalnych kontaktach społecznych (poważną chorobą) w rozumieniu austriackiej ustawy o epidemiach [*Epidemiegesetz*] z 1950 r., austriacki federalny dziennik ustaw nr 186/1950;
2. inną poważną chorobą zakaźną niepodlegającą obowiązkowi zgłoszenia; lub
3. gruźlicą podlegającą obowiązkowi zgłoszenia w rozumieniu § 3 lit. a) austriackiej ustawy o gruźlicy, austriacki federalny dziennik ustaw nr 127/1968,

w wyniku czego zachodzi ryzyko narażenia dużej liczby osób na trwałe i poważne ryzyko.

2) Cudzoziemcy, którzy czasowo przebywali w państwie wymienionym w ust. 1 rozporządzenia przez sześć miesięcy bezpośrednio poprzedzających ich wjazd na terytorium Republiki Federalnej, mają prawo do otrzymania wizy pod warunkiem przedstawienia zaświadczenia lekarskiego o braku chorób wymienionych w ust. 1 rozporządzenia.

3) Rozporządzenie musi określać choroby spełniające warunki wymienione w ust. 1, a także treść i okres ważności takiego zaświadczenia lekarskiego.

POLSKA

Polska nie wprowadziła żadnych szczególnych przepisów dotyczących posiadania lub posiadania przy sobie dokumentów tożsamości.

PORTUGALIA

Artykuł 2 ust. 1 ustawy nr 5/95 z dnia 21 lutego 1995 r. (ustawa wprowadzająca obowiązek posiadania przy sobie dokumentu tożsamości) stanowi, że: „Obywatele powyżej 16. roku życia muszą posiadać przy sobie dokument tożsamości zawsze, gdy znajdują się w miejscu publicznym, miejscu dostępnym publicznie lub podlegającym nadzorowi policyjnemu”.

Artykuł 2 ust. 2 tejże ustawy stanowi, że: „w rozumieniu ust. 1 dokumentami tożsamości są:

- a) dowód tożsamości lub paszport w przypadku obywateli Portugalii;
- b) zezwolenie na pobyt, dowód tożsamości lub paszport w przypadku obywateli państw członkowskich Wspólnoty Europejskiej;
- c) zezwolenie na pobyt, dowód tożsamości lub paszport cudzoziemca w przypadku obywateli krajów trzecich”.

SŁOWENIA

Cudzoziemcy muszą udowodnić swoją tożsamość za pomocą zagranicznego dokumentu podróży, własnego dowodu tożsamości lub innego odpowiedniego dokumentu uznanego w kraju cudzoziemca, który potwierdza jego tożsamość, dokumentu podróży cudzoziemca, dowodu osobistego cudzoziemca, transgranicznego dowodu tożsamości lub innego dokumentu publicznego wydanego przez władze państwowe, opatrzonego zdjęciem, na podstawie którego można udowodnić tożsamość cudzoziemca. Na żądanie policjanta cudzoziemcy muszą udowodnić swoją tożsamość za pomocą wyżej wymienionych dokumentów oraz okazać zezwolenie na legalny wjazd i pobyt w Republice Słowenii (art. 75 Ztuj-1-UPB3, Ur. l. RS (słoweński dziennik ustaw) nr 107/2006).

Cudzoziemcy podlegają karze grzywny w wysokości 20 000 SIT (83,46 EUR) za nieokazanie na żądanie policjanta dokumentu udowadniającego, że mają prawo do legalnego wjazdu i pobytu w kraju lub za nieokazanie na żądanie policjanta dowodu tożsamości (art. 97 ust. 3 oraz ust. 4 Ztuj).

SŁOWACJA

W przypadku zniesienia kontroli granicznej na granicach wewnętrznych państwa członkowskie mogą, zgodnie z art. 21 lit. c) i lit. d) kodeksu granicznego Schengen, wprowadzić przepisy o obowiązku posiadania lub posiadania przy sobie dokumentów oraz obowiązku obywateli państw trzecich dotyczącego zgłaszania swojej obecności na terytorium dowolnego państwa członkowskiego, zgodnie z art. 22 Konwencji z Schengen. Po zniesieniu kontroli granicznej obowiązek obywateli państw trzecich (analogiczny do obowiązku obywateli Słowacji), dotyczący posiadania ważnego dokumentu podróży (w tym w razie konieczności wizy, dowodu tożsamości lub

zezwolenia na pobyt na terytorium Republiki Słowackiej), zostanie prawdopodobnie utrzymany. Obowiązek rejestracji cudzoziemców w rozumieniu art. 49 ust. 2 ustawy nr 48/2002 Coll. również zostanie utrzymany.

FINLANDIA

Ustawa o cudzoziemcach (301/2004) art. 13 – Paszporty

Przy wjeździe na terytorium Finlandii lub podczas pobytu na nim cudzoziemcy mają obowiązek posiadania ważnego paszportu wydanego przez władze ich kraju pochodzenia lub kraju pobytu, który okazują służbom kontroli granicznej lub policji na żądanie.

Obowiązek posiadania przy sobie dokumentów podczas pobytu w kraju nie występuje w ustawodawstwie krajowym.

SZWECJA

Przepisy krajowe dotyczące art. 21 lit. c) zostały zawarte w art. 9 ust. 9 ustawy o cudzoziemcach

Ustęp 9

Cudzoziemiec mieszkający w Szwecji ma obowiązek, na żądanie policji, okazać paszport lub inny dokument potwierdzający jego prawo do pobytu w Szwecji. Cudzoziemiec ma również obowiązek, w odpowiedzi na wezwanie urzędu ds. migrantów lub policji, stawić się w urzędzie lub na policji i udzielić informacji o swojej obecności w Szwecji. Jeżeli cudzoziemiec tego nie uczyni, może zostać zatrzymany przez policję. Jeżeli ze względu na osobistą sytuację cudzoziemca lub z innej przyczyny można założyć, że cudzoziemiec nie stawi się na wezwanie, może zostać doprowadzony bez uprzedniego wezwania.

Straż przybrzeżna ma obowiązek współpracować z policją w czynnościach kontrolnych głównie poprzez kontrole ruchu morskiego i kontrole prowadzone w związku z ruchem morskim. Jeżeli kontrola jest przeprowadzana przez straż przybrzeżną, urzędnikowi tej straży należy okazać paszport lub inny dokument.

Kontrole określone w pierwszym i drugim akapicie mogą być przeprowadzone tylko wówczas, gdy występują racjonalne podstawy do założenia, że cudzoziemiec nie ma prawa przebywać w Szwecji lub jeżeli istnieją inne konkretne przyczyny kontroli.

RUMUNIA

Artykuł 104 ustawy o cudzoziemcach nr 194/2002 stanowi, że:

- 1) Zezwolenie na pobyt stanowi dowód tożsamości cudzoziemca oraz dowód jego prawa do pobytu w Rumunii, a także określa czas trwania i cel przyznania tego prawa.

- 2) Posiadacz zezwolenia na pobyt ma obowiązek noszenia go stale przy sobie, nieoddawania go oraz okazywania go właściwym władzom na każde żądanie.

ISLANDIA

Zgodnie z ustawodawstwem krajowym obywatele Islandii nie mają obowiązku posiadać przy sobie dokumentów tożsamości. Jednak zgodnie z art. 15 ust. 5 ustawy o policji policja może zażądać od osoby (obywatela Islandii lub cudzoziemca) udzielenia informacji o swoim nazwisku, numerze dowodu osobistego i adresie oraz okazania dokumentu tożsamości jako dowodu powyższego.

Na mocy art. 5 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach nr 96/2002 cudzoziemiec przybywający do Islandii ma obowiązek posiadania paszportu lub innego dokumentu tożsamości uznawanego za dokument podróży, chyba że minister sprawiedliwości postanowi inaczej. Zgodnie z art. 53 tejże ustawy każdy cudzoziemiec ma obowiązek, na żądanie policji, okazać dokument tożsamości oraz w razie konieczności udzielić informacji w celu potwierdzenia swojej tożsamości oraz legalności pobytu w Islandii.

Minister sprawiedliwości może zdecydować, że cudzoziemcy niebędący obywatelami Danii, Finlandii, Norwegii czy Szwecji

mają obowiązek stale posiadać przy sobie paszport lub inny dokument tożsamości w trakcie pobytu w Islandii. Minister może zwolnić również innych cudzoziemców z tego obowiązku.

Jak wspomniano powyżej, władze Islandii mają wystarczająco dużo możliwości zobowiązania cudzoziemca do posiadania lub posiadania przy sobie dokumentów, zarówno przy wjeździe do Islandii, jak i w trakcie pobytu w kraju. Zniesienie kontroli granicznej na granicach wewnętrznych nie ma wpływu na wdrażanie wyżej wymienionych przepisów.

NORWEGIA

Ustawa imigracyjna (Ustawa o wjeździe cudzoziemców do Królestwa Norwegii i ich obecności w kraju z dnia 24 czerwca 1988 r. nr 64) w art. 44 ust. 1 zajmuje się tą kwestią. Przepis ten stanowi, co następuje:

Na żądanie policji cudzoziemiec musi okazać dowód tożsamości oraz w razie konieczności udzielić informacji w celu potwierdzenia swojej tożsamości oraz prawa do pobytu w kraju.

Z tego względu zgodnie z przepisami ustawy cudzoziemiec ma obowiązek posiadania oraz posiadania przy sobie dokumentu tożsamości. Obywatele Norwegii nie mają takiego obowiązku.

Notyfikacje przewidziane w art. 37 rozporządzenia (WE) nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. ustanawiającego wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice „kodeks graniczny Schengen”

Obowiązek zgłaszania przez obywateli krajów trzecich swojej obecności na terytorium któregośkolwiek państwa członkowskiego zgodnie z postanowieniami art. 21 lit. d)

(2008/C 18/04)

BELGIA

Obowiązek ten został szczegółowo określony w następujących przepisach:

- Artykuł 5 ustawy z dnia 15 grudnia 1980 r. w sprawie wjazdu na terytorium, pobytu, osiedlania się i deportacji obywateli krajów trzecich:

„Obywatele krajów trzecich, którzy nie przebywają w instytucji mającej zgodnie z prawem obowiązek zgłoszenia ich jako podróżujących, muszą się zameldować w urzędzie gminy, w której przebywają, w ciągu trzech dni roboczych od przybycia do królestwa, chyba że należą do jednej z kategorii obywateli krajów trzecich, które król zwolnił z takiego obowiązku.

Król określa sposób zameldowania i formę dokumentu wydawanego podczas meldunku, potwierdzającego zameldowanie”.

- Artykuł 18 królewskiego dekretu z dnia 8 października 1981 r. w sprawie wjazdu na terytorium, pobytu, osiedlania się i deportacji obywateli krajów trzecich:

„Obowiązek zameldowania się w urzędzie samorządu lokalnego nie dotyczy:

1. Obywateli krajów trzecich, którzy zostali przyjęci do szpitala lub podobnej instytucji podczas pobytu w Belgii.
2. Obywateli krajów trzecich, którzy przebywają w areszcie, więzieniu lub zakładzie opieki społecznej”.

- Artykuł 27 królewskiego dekretu z dnia 8 października 1981 r. w sprawie wjazdu na terytorium, pobytu, osiedlania się i deportacji obywateli krajów trzecich:

„Dzieci obywateli krajów trzecich poniżej 15. roku życia muszą zostać zameldowane w urzędzie samorządu lokalnego przez ojca, matkę lub odpowiedzialną osobę/instytucję”.

- Artykuł 28 królewskiego dekretu z dnia 8 października 1981 r. w sprawie wjazdu na terytorium, pobytu, osiedlania się i deportacji obywateli krajów trzecich:

„Obywatele krajów trzecich mieszkający w przyczepach, samochodach lub na statkach muszą się wpisać w przewidzianym terminie na listę obywateli krajów trzecich w gminie, w której chcą otrzymywać urzędową

korespondencję. Lokalne władze gminne mają obowiązek wydania zaświadczenia potwierdzającego wpisanie tych osób na listę obywateli krajów trzecich zameldowanych w danej gminie”.

BUŁGARIA

W Republice Bułgarii obowiązek zgłaszania przez obywateli krajów trzecich swojej obecności na terytorium któregośkolwiek państwa członkowskiego zgodnie z postanowieniami art. 22 Konwencji z Schengen podlega ustawie o cudzoziemcach:

Artykuł 18 ust. 1: „Przy wjeździe do Republiki Bułgarii cudzoziemcy wypełniają formularz adresowy zgodnie ze wzorem zatwierdzonym przez ministra spraw wewnętrznych, w którym zgłaszają cel przyjazdu i podają na piśmie adres pobytu”.

REPUBLIKA CZESKA

Obowiązek zgłaszania przez obywateli krajów trzecich swojej obecności na terytorium Republiki Czeskiej zgodnie z postanowieniami art. 22 Konwencji z Schengen podlega ustawie nr 326/1999 Coll. o pobycie cudzoziemców na terytorium Republiki Czeskiej (rozdział VII, § § 93–102 dotyczące zgłoszenia pobytu na terytorium Republiki).

Zgodnie z tą ustawą cudzoziemiec ma obowiązek zgłoszenia na policji swojej obecności na terytorium Republiki Czeskiej w ciągu 3 dni od przyjazdu.

DANIA

Dania postanowiła nie wprowadzać art. 22 Układu z Schengen.

Ustawa o cudzoziemcach oraz rozporządzenie w tym zakresie nie zawierają żadnych postanowień w sprawie obowiązku zgłaszania przez obywateli krajów trzecich swojej obecności w Danii w przypadku przybycia z innego kraju obszaru Schengen.

NIEMCY

Obywatele krajów trzecich są zobowiązani do zgłoszenia swojej obecności na terytorium któregośkolwiek państwa członkowskiego zgodnie z art. 22 konwencji z Schengen. Odnośny obowiązek zgłoszenia swojej obecności regulują w Niemczech

przepisy § § 11, 14 i 16 Ustawy ramowej o prawie meldunkowym oraz odpowiednie przepisy obowiązujących w krajach związkowych ustaw dotyczących meldunku.

Zgodnie ze wspomnianą ustawą ramową, względnie stosownie do identycznych w tym zakresie uregulowań zawartych w obowiązujących w krajach związkowych ustaw dotyczących meldunku istnieje powszechny obowiązek zameldowania się wraz z wprowadzeniem się do mieszkania znajdującego się na terenie kraju oraz obowiązek wymeldowania się wraz z przeprowadzką za granicę. Obowiązków zameldowania się lub wymeldowania się należy dopełnić odpowiednio w ciągu jednego tygodnia/dwóch tygodni od momentu wprowadzenia się bądź wyprowadzenia się przy rezygnacji z mieszkania znajdującego się na terenie kraju. W tym zakresie właściwe są gminne organy meldunkowe.

Powszechny obowiązek meldunkowy dotyczy zarówno Niemców, jak i cudzoziemców. Nie stosuje się rozróżnienia na cudzoziemców będących obywatelami UE i obywateli krajów trzecich.

Szczególny obowiązek meldunkowy w miejscach zakwaterowania oraz w szpitalach czy domach opieki pozostaje bez uszczerbku dla powszechnego obowiązku meldunkowego.

ESTONIA

Zgodnie z art. 9 ustawy o granicach państwa (opublikowanej w Riigi Teataja (Dziennik Ustaw) I 1994, 54, 902; 2006, 26, 191) granicę państwa można przekroczyć na przejściu granicznym. Z tego względu zgłaszanie obecności nie jest wymagane.

GRECJA

Artykuł 87 ust. 1 oraz 2 ustawy 3386/2005 stanowi, że obywatele krajów trzecich muszą natychmiast po wjeździe do Grecji zgłosić swoje przybycie osobom udzielającym im zakwaterowania poprzez okazanie paszportu lub innego dokumentu podróży uznanego w konwencjach międzynarodowych, wizy wjazdowej lub pozwolenia na pobyt. Następnie osoby udzielające zakwaterowania lub umożliwiające czasowy pobyt muszą natychmiast poinformować policję oraz właściwe biuro ds. cudzoziemców i imigrantów o przybyciu i wyjeździe cudzoziemców, którzy u nich przebywają. Cudzoziemcom i innym osobom, które łamią te przepisy, grozi grzywna od 1 500 do 3 000 EUR.

HISZPANIA

Zgodnie z hiszpańskim prawem w niektórych przypadkach obywatele krajów trzecich podlegają obowiązkowi zgłoszenia wjazdu do kraju.

Artykuł 12 dekretu królewskiego nr 2393/2004 z dnia 30 grudnia 2004 r. przyjmującego rozporządzenie wykonawcze

w sprawie ustawy organicznej nr 4/2000 z dnia 11 stycznia 2000 r. w sprawie praw i wolności cudzoziemców w Hiszpanii oraz ich integracji społecznej, stanowi:

1. „Cudzoziemcy przybywający na terytorium Hiszpanii z krajów, z którymi Hiszpania podpisała umowę o zniesieniu kontroli granicznej, mają obowiązek zgłosić swe przybycie osobiście policjantowi w Hiszpanii”.
2. „Jeżeli takie zgłoszenie nie nastąpi przy wjeździe, musi mieć miejsce w ciągu trzech dni roboczych od dnia wjazdu, w dowolnym komisariacie policji lub w biurze dla cudzoziemców”.

FRANCJA

Francuskie prawo określa ten obowiązek w art. L. 531-2, R. 211-32, R. 211-33, R. 212-5 oraz R.212-6 CESEDA (*Code de l'entrée et du séjour des étrangers et du droit d'asile*), które stanowią, że obywatele krajów trzecich muszą wypełnić zgłoszenie przy wjeździe na terytorium kraju.

WŁOCHY

Informacje na ten temat zostaną opublikowane później.

CYPR

Rozporządzenie 242/72, zmienione, wydane w związku z ustawą o cudzoziemcach i imigrantach stanowi w rozdziale 105, zmienionym, ust. 35 oraz 36, że każdy cudzoziemiec przybywający do Republiki Cypryjskiej ma obowiązek w ciągu siedmiu dni od przybycia stawić się w biurze meldunkowym w regionie, w którym zamierza lub planuje przebywać, gdzie otrzyma, zgodnie z tym przepisem, zaświadczenie o meldunku.

ŁOTWA

Obywatele krajów trzecich składający wniosek o zezwolenie na pobyt stały lub czasowy w Republice Łotewskiej muszą podać miejsce pobytu.

LITWA

Nie ma obowiązku zgłaszania przez obywateli krajów trzecich swojej obecności na terytorium Litwy zgodnie z postanowieniami art. 22 Konwencji z Schengen.

LUKSEMBURG

Obywatele krajów trzecich zgłaszają swoją obecność w kraju w ciągu 3 dni w miejscu (gminie lub hotelu) pobytu.

WĘGRY

Artykuł 88 ustawy XXXIX z 2001 r. o przybyciu i pobycie cudzoziemców stanowi, że mają oni obowiązek zgłosić miejsce pobytu w wydziale policji dla cudzoziemców.

MALTA

W chwili obecnej obywatele krajów trzecich są zobowiązani spełnić kryteria wjazdu określone w ustawie o imigracji (rozdz. 217) i przepisach wykonawczych. Akty prawne określone w Artykuł 22 konwencji z Schengen należy przyjąć przed wejściem Malty do strefy Schengen.

NIDERLANDY

Artykuł 4.4 dekretu o cudzoziemcach stanowi, że cudzoziemiec przybywający do kraju lub opuszczający Niderlandy przez granicę zewnętrzną musi zgłosić się na przejściu granicznym na granicy zewnętrznej w godzinach otwarcia do urzędnika odpowiedzialnego za kontrolę granic. Minister może wyrazić zgodę na wyjątek od tego wymogu na pewnych warunkach. Powyższe nie dotyczy obywateli krajów Beneluxu.

Warunkowy wjazd może zależeć również od spełnienia wymogu zameldowania. Taki wymóg polega na zgłoszeniu się w ciągu trzech dni w wydziale policji dla cudzoziemców lokalnej komendy policji w gminie, w której przebywa cudzoziemiec. Jeżeli – z powodu soboty, niedzieli lub świąt – cudzoziemiec nie może spełnić wymogu zameldowania w ciągu trzech dni, na dokumencie potwierdzającym przekroczenie granicy należy umieścić następującą adnotację: „zgłosić się najpóźniej do ... (data)”.

Artykuł 4.39 dekretu o cudzoziemcach stanowi, że cudzoziemiec bez prawa pobytu musi zgłosić się osobiście i bezzwłocznie do komendanta lokalnej komendy policji w gminie, w której przebywa.

Artykuł 4.47 dekretu o cudzoziemcach stanowi, co następuje:

- „1. Cudzoziemiec przebywający na terytorium legalnie, zgodnie z definicją zawartą w art. 8.i ustawy, który przybył do Niderlandów na pobyt dłuższy niż trzy miesiące, musi zgłosić się osobiście w ciągu trzech dni od przybycia do komendanta lokalnej komendy policji w gminie, w której przebywa.
2. Obliczając okres trzech miesięcy wymieniony w ust. 1, wlicza się wcześniejsze pobyty w Niderlandach w okresie sześciu miesięcy poprzedzających przybycie.
3. W przypadku cudzoziemców poniżej 12. roku życia zgłoszenia dokonuje osoba, z którą cudzoziemiec mieszka”.

Artykuł 4.48 dekretu o cudzoziemcach stanowi, co następuje:

- „1. Cudzoziemiec przebywający na terytorium legalnie, zgodnie z definicją zawartą w art. 8.i ustawy, który przybył do Niderlandów na pobyt do trzech miesięcy, musi zgłosić się osobiście w ciągu trzech dni od przybycia do komendanta lokalnej komendy policji w gminie, w której przebywa.
2. Wszelkie wymogi zgłoszenia w związku z powyższym ustępem w przypadku cudzoziemców poniżej 12. roku życia spełnia osoba, z którą cudzoziemiec mieszka.
3. Ustęp 1 nie dotyczy cudzoziemców zatrzymujących się w hotelu lub instytucji, której właściciel, najemca lub zarządca ma na mocy prawa lokalnego obowiązek zgłoszenia właściwym władzom faktu udzielenia noclegu przyjezdnym”.

Artykuł 4.49 dekretu o cudzoziemcach stanowi, co następuje:

- „1. Cudzoziemiec posiadający wizę lub dokument uprawniający do przekroczenia granicy, w którym właściwe władze zamieściły adnotację o konieczności zgłoszenia się na policję dla cudzoziemców w Niderlandach, musi zgłosić się osobiście w ciągu trzech dni od przybycia do komendanta lokalnej komendy policji w gminie wymienionej w takiej adnotacji.
2. Ustęp 1 nie dotyczy obywateli państw będących stroną Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym ani obywateli Szwajcarii”.

Artykuł 4.50 dekretu o cudzoziemcach stanowi, co następuje:

- „1. Cudzoziemiec przybywający do Niderlandów w celu podjęcia pracy jako marynarz na statku musi zgłosić się osobiście w ciągu trzech dni od przybycia do komendanta lokalnej komendy policji w gminie, w której szuka pracy.
2. Ustęp 1 nie dotyczy obywateli państw będących stroną Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym ani obywateli Szwajcarii”.

AUSTRIA

§ 5 austriackiej ustawy federalnej stanowiącej o obowiązku zgłoszenia na policję (ustawa meldunkowa z 1991 r. – MeldeG), austriacki federalny dziennik ustaw nr 1992/9 w wersji z austriackiego federalnego dziennika ustaw nr I 2006/45

Zakwaterowanie w hotelach

„1) Kto korzysta z zakwaterowania jako gość hotelowy, musi, niezależnie od okresu korzystania z zakwaterowania, zostać zameldowany poprzez odpowiedni wpis do księgi gości hotelowych bez nadmiernej zwłoki, a w każdym przypadku nie później niż w ciągu 24 godzin od przyjazdu.

2) Meldunek osób, które przestają korzystać z zakwaterowania jako goście hotelowi, musi zostać anulowany poprzez odpowiedni wpis do księgi gości hotelowych w okresie od 24 godzin przed wyjazdem danej osoby do momentu natychmiast po wyjeździe.

3) Grupy wycieczkowe składające się co najmniej z ośmiu uczestników nie podlegają, z wyjątkiem kierownika grupy, obowiązkowi zameldowania określonemu w ust. 1 oraz 2, jeżeli w chwili przybycia do miejsca zakwaterowania kierownik grupy przedłoży gospodarzowi lub jego przedstawicielowi listę uczestników wycieczki, zawierającą nazwiska, obywatelstwo oraz – w przypadku gości zagranicznych – rodzaj i numer dokumentu podróży oraz nazwę organu, który go wydał. Powyższego przepisu nie stosuje się w przypadku, gdy grupa wycieczkowa korzysta z zakwaterowania w jednym hotelu przez ponad siedem dni.

4) Jeżeli okres zakwaterowania w hotelu przekracza dwa miesiące, gościa należy również zameldować w biurze meldunkowym. Meldunku trzeba dokonać nie później niż trzeciego dnia po wyżej wymienionym okresie dwóch miesięcy; w przeciwnym razie przepisy § § 3 oraz 4 stosuje się *mutatis mutandis*”.

§ 6 austriackiej ustawy federalnej stanowiącej o obowiązku zameldowania na policji (ustawa meldunkowa z 1991 r. – MeldeG), austriacki federalny dziennik ustaw nr 1992/9 w wersji z austriackiego federalnego dziennika ustaw nr 1 2006/45

„Cudzoziemcy podlegający obowiązkowi zameldowania i wykonujący pracę zarobkową na terytorium Federalnej Republiki Austrii, co związane jest z wymogiem posiadania urzędowego zezwolenia na pracę, muszą, niezależnie od innych obowiązków meldunkowych z tytułu § 5, zostać również zameldowani w biurze meldunkowym, a następnie przez nie wymeldowani. Przepisy § § 3 oraz 4 stosuje się *mutatis mutandis*”.

§ 3 ustawy meldunkowej (MeldeG) – zakwaterowanie w lokalach mieszkalnych; zameldowanie

„1) Kto korzysta z zakwaterowania w lokalu mieszkalnym, musi zostać zameldowany w biurze meldunkowym w ciągu trzech dni od zakwaterowania.

2) Wszystkie pola formularza meldunkowego muszą być wypełnione, odpowiednio, dla każdej zgłaszanej osoby. Jeżeli lokal mieszkalny znajduje się w budynku z kilkoma adresami, należy stosować oznaczenie lokalu zgodnie z § 14 ust. 2 austriackiej ustawy pocztowej z 1997 r.

3) Do meldunku potrzebny jest prawidłowo wypełniony formularz meldunkowy oraz akty notarialne potwierdzające tożsamość osoby korzystającej z zakwaterowania (§ 1 ust. 5a) – oprócz numeru z rejestru meldunkowego; obowiązkiem takiej osoby jest współpraca przy potwierdzeniu jej tożsamości. Jeżeli

osoba ta zgłosi dane miejsce zakwaterowania jako główny adres zamieszkania oraz jeżeli osoba podlegająca meldunkowi posiadała wcześniej główne miejsce zamieszkania na terytorium Federalnej Republiki Austrii, anulowania lub zmiany meldunku (§ 11 ust. 2) odnośnie do danego miejsca zakwaterowania należy dokonać jednocześnie w biurze meldunkowym właściwym dla głównego miejsca zamieszkania.

4) Biuro meldunkowe musi potwierdzić meldunek oraz w stosownych przypadkach wszelkie zmiany w nim lub anulowanie meldunku na piśmie. W tym celu załącza się formularz meldunkowy do kopii, zawierającej dane meldunkowe, które nie uległy zmianie, z ogólnej bazy danych lub – na wniosek strony zobowiązanej do zameldowania – do kopii z danymi meldunkowymi ostatnio zmienianymi. Jeżeli w trakcie meldowania dojdzie do zmiany meldunku we właściwym biurze zgodnie z ust. 3, takie biuro meldunkowe ma obowiązek wprowadzenia zmiany do Centralnego Rejestru Mieszkańców; dane biuro meldunkowe wymienione w ust. 1 otrzyma możliwość dostępu do Centralnego Rejestru Mieszkańców w celach informacyjnych”.

§ 4 MeldeG – zakwaterowanie w lokalach mieszkalnych; anulowanie zameldowania

„1) Meldunek osób zwalnających lokal mieszkalny, musi zostać anulowany w biurze meldunkowym w ciągu trzech dni przed lub po zakończeniu zakwaterowania.

2) Dostarczona dokumentacja zawiera informacje o tożsamości osoby podlegającej obowiązkowi zameldowania; meldunek można również anulować w biurze meldunkowym właściwym do zameldowania, w którym miało ono miejsce.

3) Formularz meldunkowy musi być prawidłowo i całkowicie wypełniony dla każdej osoby, której zameldowanie ma być anulowane.

4) Biuro meldunkowe musi potwierdzić anulowanie zameldowania na piśmie na kopii z ogólnej bazy danych (§ 16) odnośnie do danej osoby lub, na wniosek tej osoby, na kopii danych meldunkowych ostatnio zmienianych, poprzez załączenie formularza meldunkowego, który zostanie wręczony osobie podlegającej obowiązkowi zameldowania jako dokument poświadczający anulowanie zameldowania. Jeżeli dojdzie do anulowania zameldowania we właściwym biurze meldunkowym zgodnie z ust. 2 lub § 3 ust. 3, biuro to ponosi odpowiedzialność za wprowadzenie zmian do Centralnego Rejestru Mieszkańców; biuro meldunkowe wymienione w ust. 1 otrzyma możliwość dostępu do Centralnego Rejestru Mieszkańców w celach informacyjnych”.

§ 1 MeldeG – Definicje terminów

„5a) Dane określające tożsamość to imię i nazwisko, płeć, data i miejsce urodzenia (miasto, data, kraj związkowy w przypadku zameldowania w Austrii oraz państwo w przypadku zamieszkania za granicą), numer meldunkowy (numer z centralnego rejestru mieszkańców) oraz obywatelstwo; w przypadku cudzoziemców – rodzaj i numer dokumentu podróży, nazwa organu, który go wydał oraz data i państwo wydania dokumentów podróży”.

§ 11 MeldeG – Zmiana zgłoszonych danych

„2) Zmiany meldunku należy dokonać w ciągu jednego miesiąca, jeżeli zmian wymienionych w ust. 1 i 1a dokonano za granicą lub główne miejsce zamieszkania przeniesiono do lub z miejsca zakwaterowania bez związku z procedurą reklamacji (§ 17). W zmianie zameldowania dotyczącej nowego miejsca zamieszkania osoba podlegająca obowiązkowi zameldowania musi dostarczyć dokumenty wskazujące, że doszło do zmiany zameldowania w stosunku do poprzedniego głównego miejsca zamieszkania”.

POLSKA

Zgodnie z art. 23–26 Ustawy o ewidencji ludności i dowodach osobistych z dnia 10 kwietnia 1974 r. (Dziennik Ustaw nr 06.139.993 z późniejszymi zmianami) cudzoziemcy przebywający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej mają obowiązek zgłoszenia swojej obecności zgodnie z przepisami wyżej wymienionej ustawy.

Cudzoziemiec przebywający poza zakładem hotelarskim, zakładem udzielającym pomieszczenia w związku z pracą, nauką, leczeniem lub wypoczynkiem jest obowiązany zameldować się na pobyt czasowy przed upływem czterech dni od przekroczenia granicy Rzeczypospolitej Polskiej.

Jeżeli koniec terminu do dokonania obowiązku meldunkowego przypada na dzień ustawowo wolny od pracy, za ostatni dzień terminu uważa się najbliższy następny dzień powszedni.

Czasowy pobyt grupy turystycznej jest zgłaszany przez kierownika grupy, którego obowiązkiem jest przedłożenie dyrektorowi hotelu lub upoważnionej osobie będącej pracownikiem hotelu listy uczestników wycieczki oraz dokumentów podróży uprawniających ich do przebywania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

1. Cudzoziemiec, dokonując zameldowania na pobyt stały, zgłasza dane wymagane do zameldowania, przedstawia kartę pobytu stałego wydaną w związku z udzieleniem zezwolenia na osiedlenie się, zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego Wspólnot Europejskich bądź decyzją o nadaniu statusu uchodźcy w Rzeczypospolitej Polskiej lub o udzieleniu zgody na pobyt tolerowany.

2. Cudzoziemiec, dokonując zameldowania na pobyt czasowy trwający do 3 miesięcy, zgłasza dane wymagane do zameldowania oraz przedstawia wizę, a w przypadku, gdy wjazd cudzoziemca nastąpił na podstawie umowy przewidywanej zniesienie lub ograniczenie obowiązku posiadania wizy – dokument podróży, czasowe zaświadczenie tożsamości cudzoziemca, kartę pobytu albo zezwolenie na zamieszkanie na czas oznaczony, zezwolenie na osiedlenie się lub zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego Wspólnot Europejskich bądź decyzję o nadaniu statusu uchodźcy w Rzeczypospolitej Polskiej lub o udzieleniu zgody na pobyt tolerowany.

PORTUGALIA

Artykuł 26 ust. 1 dekretu z mocą ustawy nr 244/98 z dnia 8 sierpnia 1998 r., zmienionego dekretem z mocą ustawy nr 34/2003 z dnia 25 lutego 2003 r., wprowadza obowiązek zgłoszenia wjazdu do kraju: „Cudzoziemcy wjeżdżający do kraju z innego państwa członkowskiego przez przejście graniczne nieobjęte kontrolą graniczną mają obowiązek zgłoszenia faktu przybycia w ciągu trzech dni roboczych od przybycia”.

RUMUNIA

Artykuł 102 ustawy o cudzoziemcach nr 194/2002 stanowi:

„1) Cudzoziemiec, który legalnie wjechał na terytorium Rumunii, jest zobowiązany poinformować o tym odpowiednie władze lokalne w terminie 3 dni od daty wjazdu. Obowiązek ten nie dotyczy obywateli UE i państw członkowskich EOG.

2) W przypadku zakwaterowania w hotelu lub innym miejscu zakwaterowania turystów cudzoziemiec wypełnia formalności meldunkowe w urzędzie administracji, który następnie przekazuje wymagane dane do właściwej terytorialnie komendy policji”.

SŁOWENIA

Metody i procedury meldowania na pobyt stały lub czasowy i wymeldowania z pobytu oraz meldowania i wymeldowania gości podlegają przepisom ustawy o meldunku mieszkańców (ZPPreb-UPB1, Ur. l. RS nr 59/2006), określającej obowiązek meldunku cudzoziemców zależnie od rodzaju pobytu.

1. Zakwaterowanie w zakładzie hotelarskim lub turystycznym

Zakłady hotelarskie lub turystyczne to miejsca przeznaczone do przyjmowania osób w celu udzielenia noclegu lub umożliwienia wypoczynku (hotele, motele, sanatoria, pensjonaty, domy wczasowe, domy agroturystyczne, wioski wczasowe, kempingi, mariny, schroniska górskie i inne domy lub budynki na potrzeby zakwaterowania lub wypoczynku).

Cudzoziemcy zatrzymujący się w zakładzie hotelarskim lub turystycznym muszą zostać zameldowani przez podmiot udzielający zakwaterowania we właściwej komendzie policji w ciągu 12 godzin od zakwaterowania i wymeldowani w ciągu 12 godzin od wyjazdu (art. 10 ust. 1 ZPPreb).

Podmiot udzielający zakwaterowania to osoba prawna, niezależny przedsiębiorca lub osoba fizyczna przyjmująca gości za opłatą w celu udostępnienia noclegu lub umożliwienia wypoczynku, lub oferująca czasowe zakwaterowanie w ramach prowadzonej działalności.

2. Pobyt w zakładzie pobytowym

Zakłady pobytowe to lokale jednoosobowe, akademiki i domy studenckie, domy starców, zakłady opieki oraz inne zakłady będące lokalami komunalnymi lub prowadzące działalność związaną z pobytem przez całą dobę.

Cudzoziemcy bez zezwolenia na pobyt, zatrzymujący się w zakładzie pobytowym, muszą zostać zameldowani przez podmiot udzielający zakwaterowania we właściwej komendzie policji w ciągu trzech dni od przybycia i wymeldowani w ciągu trzech dni od wyjazdu (art. 10 ust. 2 ZPPreb). Cudzoziemcy posiadający zezwolenie na pobyt, zatrzymujący się w zakładzie pobytowym, muszą zostać zameldowani przez podmiot udzielający zakwaterowania we właściwym urzędzie samorządu lokalnego w ciągu trzech dni od przybycia i wymeldowani w ciągu trzech dni od wyjazdu (art. 11 ust. 2 ZPPreb).

3. *Pobyt w zakładzie innym niż turystyczny, hotelarski lub pobytowy*

Cudzoziemcy bez zezwolenia na pobyt, niezatrzymujący się w zakładzie hotelarskim lub turystycznym, muszą zameldować się we właściwej komendzie policji w ciągu trzech dni od przekroczenia granicy kraju lub zmiany zakwaterowania i wymeldować się przed wyjazdem (art. 10 ust. 3 ZPPreb). Cudzoziemcy posiadający zezwolenie na pobyt, którzy nie zgłosili miejsca swego pobytu stałego lub czasowego w Republice Słowenii w urzędzie samorządu lokalnego, muszą się zameldować na pobyt czasowy w urzędzie samorządu lokalnego w ciągu trzech dni od przeprowadzki (art. 12 ust. 3 ZPPreb).

Cudzoziemcy posiadający zezwolenie na pobyt muszą się zameldować na pobyt czasowy w urzędzie samorządu lokalnego w ciągu trzech dni od przeprowadzki, jeżeli przebywają lub zamieszkują czasowo poza miejscem stałego lub czasowego pobytu w zakładach, takich jak domki letniskowe, lokale mieszkalne i inne tym podobne (inne niż zakłady turystyczne lub hotelowe) i zamierzają w nich przebywać przez dłużej niż 60 dni, a już zameldowali się na pobyt stały lub czasowy w urzędzie samorządu lokalnego (art. 12 ust. 1 ZPPreb).

4. *Zakwaterowanie w zakładach zdrowotnych*

Zakłady opieki zdrowotnej przyjmujące na leczenie cudzoziemców muszą poinformować o tym właściwe władze w ciągu 24 godzin od przyjęcia (art. 84 Ztuj).

SŁOWACJA

Informacje na ten temat zostaną opublikowane później.

FINLANDIA

Ustawa o cudzoziemcach (301/2004) art. 130 ust. 3

„Osoba niebędąca obywatelem państwa członkowskiego UE lub cudzoziemiec o porównywalnym statusie ma obowiązek

zgłoszenia się do władz w ciągu trzech dni od przybycia do kraju. Szczegółowe postanowienia w sprawie zgłoszenia mogą zostać wydane przez ministra spraw wewnętrznych w postaci dekretu”.

SZWECJA

Nie istnieją krajowe przepisy związane z art. 21 lit. d) poza rozdziałem 6 § 13 ustawy o cudzoziemcach w następującym brzmieniu:

„Każda osoba prowadząca hotel, pensjonat lub inną działalność polegającą na udzielaniu noclegu ma obowiązek uzyskania danych od cudzoziemców poprzez wypełnienie i podpisanie przez nich karty meldunkowej. Krajowa komenda policji może szczegółowo określić, jakie dane są wymagane.

Cudzoziemiec ma obowiązek udowodnienia swojej tożsamości poprzez okazanie ważnego dowodu tożsamości”.

ISLANDIA

Zgodnie z art. 17 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach nr 96/2002 obywatel kraju trzeciego, który otrzymał zezwolenie na pobyt w Islandii, ma obowiązek zgłoszenia swojej obecności władzom w ciągu tygodnia od przybycia. Ta sama zasada dotyczy obywatela kraju trzeciego, który zamierza złożyć wniosek o zezwolenie na pobyt lub takie zezwolenie musi posiadać.

NORWEGIA

Kwestia ta podlega art. 23 ust. 1 ustawy o imigrantach, dotyczącemu zgłaszania obecności po przekroczeniu granicy zewnętrznej, który stanowi, co następuje:

„Każda osoba przybywająca do kraju ma obowiązek natychmiastowego zgłoszenia się do kontroli paszportowej lub najbliższej komendy policji”.

Ustawa o imigrantach w art. 14 ust. 1, dotyczącym zgłoszenia do władz, zajmuje się kwestią obowiązku zgłoszenia przez cudzoziemca swojej obecności na terytorium kraju. Ustęp ten stanowi:

„Każdy cudzoziemiec, który otrzymał zezwolenie na pracę lub pobyt przed przybyciem, jest zobowiązany w ciągu tygodnia od przybycia zgłosić się do lokalnej komendy policji. To samo dotyczy każdego cudzoziemca, który zamierza składać wniosek o takie zezwolenie lub zezwolenie takie musi posiadać”.